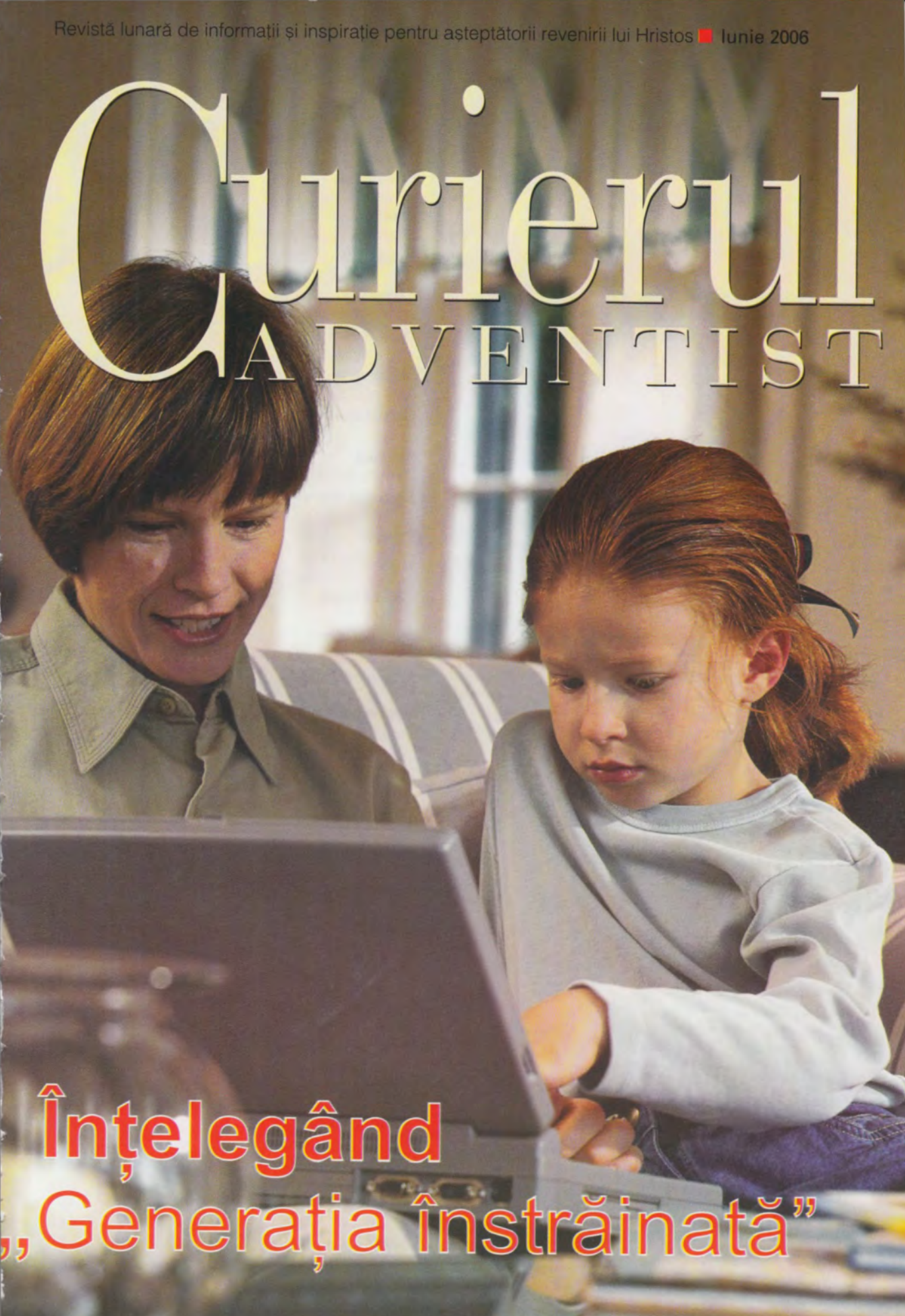

Curierul ADVENTIST

A photograph of a woman with short brown hair and a young girl with red hair tied back, both looking intently at a laptop screen. The woman is smiling slightly. They are in a room with bookshelves in the background.

Înțelegând
„Generația înstrăinată”

Anul LXXXIII
IUNIE 2006
nr. 6

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Tehnoredactare și grafică: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciuiescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

3 Editorial special
Alternative sau imperative
Iacob Pop

4 Devoțional
Martori mu(l)ți
Paul Pauliuc

6 Misiune
Fântâna de lângă oameni (I)
George Uba

8 Experiență
„Minunate sunt lucrările Tale”
Eugenia Neff

10 Stil de viață
Avem dreptul să tânjim după furtună!
Gabriel Ban

12 Spiritual
Lampa lui Aladin
Laurențiu Ionescu

14 Interviu
**„Cea mai mare bucurie este să văd puterea
Cuvântului lui Dumnezeu în viețile altora”**
Gabriel Istvan

16 Spiritul Profetic
Cât de inspirată a fost Ellen White?
Gheorghe Urdaș

18 Experiență
**Încrederea în Dumnezeu, un bun sprijin în
suferință**
Alexandru Stroescu

20 Pagina membrilor
Omul ca om
Petru Blaj

22 De la cititori...

24 Tineret
Înțelegând „Generația înstrăinată”
Emanuel Ban

26 Sănătate
Antidot pentru descurajare
Nicolae Mihai Horea

28 Știri

30 Pagina copiilor
Cine primește castronul?
Bonnie Walker

31 De la inimă la inimă
Unde este Dumnezeu?
Szász Ernest

Alternative sau imperative?

IACOB POP

Schimbarea la față a Mântuitorului nostru constituie un eveniment cu multiple semnificații. Două dintre acestea sunt ușor de observat și de acceptat, altele însă sunt mari provocări pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Oricine citește relatarea Evangheliei (Matei 17,1-8; Marcu 9,2-8), recunoaște în evenimentul schimbării la față o confirmare fără dubii că Isus era ceea ce Petru afirmase cu șase zile mai devreme: „Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16,16). La această confirmare și-au adus aportul cel puțin trei elemente: revărsarea de lumină și de slavă, care L-au învăluit pe Isus, prezența celor doi bărbați deosebiți – Moise și Ilie – și glasul auzit din nor: „Acesta este Fiul Meu prea iubit; de El să ascultați” (Marcu 9,7). Totodată, aceleași elemente se constituie în dovezi puternice pentru evenimentul pe care-l așteptăm cu dor – revenirea Domnului Isus cu slavă și mărire pe norii cerului, spre a ne duce acasă la Tatăl. Apostolul Petru, la mai mulți ani după eveniment, leagă schimbarea la față de a doua venire (2 Petru 1,16-19).

Pe munte însă, Bunul Dumnezeu dorea să ofere ocazia înțelegerii și a acceptării unor lecții profunde și necesare în procesul mântuirii. Să descoperim două dintre acestea:

Pe munte sau în vale?

Cei trei ucenici, martori la eveniment, sunt profund mișcați de ceea ce văd și aud, sunt chiar înspăimântați, neștiind ce să spună sau cum să reacționeze, și totuși, Petru face o propunere uimitoare:

„Învățătorule, este bine să stăm aici; să facem trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise, și una pentru Ilie”. Prin această propunere, el exprima dorința de a rămâne pe munte, în atmosfera înălțătoare a rugăciunii, în locul unde puteau admira slava Domnului lor iubit. Sus pe munte se puteau delecta ascultându-i pe acei bărbați care au trăit experiențe mari cu Dumnezeu și au făcut o lucrare deosebită pentru El și poporul Său și, nu în ultimul rând, acolo, sus pe munte, au auzit glasul de confirmare și îndrumare al Tatălui ceresc. Ce bine e pe munte! Ce atmosferă înălțătoare cu efect imediat chiar și asupra ucenicilor care se pierd pe ei înșiși din vedere și vor doar colibe pentru Isus, pentru Moise și pentru Ilie. Surpriza vine atunci când căutăm să aflăm care a fost răspunsul lui Isus la această minunată propunere: NIMIC. Nici n-o bagă în seamă. Isus, pur și simplu, începe să coboare muntele. El știa că în vale ceilalți ucenici trăiau mari și dureroase eșecuri, că jos în vale un tată are inima împovărată, datorită situației fiului său demonizat (Marcu 9,14-29). Ucenicii de pe munte doreau să rămână cu Hristos, părând că nu-i interesează nevoile celor din vale. Experiența lor este rugăciune fără fapte. Pe de altă parte, ucenicii din vale lucrau fără să se roage și eforturile lor de-a scoate demonul afară au rămas fără rezultat. Mulți au fost prinși fie în cursa de a lucra pentru alții fără putere, fie în aceea de a se ruga mult, fără însă a lucra pentru alții. Amândouă categoriile au urgentă nevoie să Îl vadă pe Isus singur, să privească la modul Său de a Se raporta – și pe munte, și în vale!

Slavă sau ocară?

Este interesant faptul că, deși Isus, pe Muntele Schimbării la față, era înconjurat de slavă divină, fața Sa strălucea și hainele Sale emanau lumină, subiectul convorbirii cu cei doi bărbați proeminenți era nu slava, ci ocară. Ei nu discutau despre instaurarea lui Hristos ca împărat, ci despre suferințele și moartea care-L așteptau curând în Ierusalim. Contrastul este izbitor, șocant. Pentru că Dumnezeu vrea să învățăm că înainte de coroană e crucea și înainte de slavă e suferința. Cât de mult am vrea să fim luați la cer pe pat comod de flori! Însă caracterul se formează în mijlocul adversităților, al luptelor și necazurilor. Căci dacă „se cuvenea... ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă mulți fii la slavă, să desăvârșască, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor” (Evrei 2,10), cu cât mai mult eu și dumnezeavăstră avem nevoie să acceptăm lucrarea șlefuirii caracterului și a pregătirii pentru cer. Iar dacă tocmai sunt în cuptorul încercărilor, atunci să privesc la Isus care „pentru bucuria care-L era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12,2).

Revista pe care tocmai o țineți în mână și-a propus să ne așeze în față nu doar alternative, ci imperative divine pentru o viață trăită alături de Isus și de cei cu care El se identifică în așa fel, încât să fim și pe munte și în vale, acceptând și ocară spre a fi pregătiți pentru slava ce curând se va arăta.

*Iacob Pop,
director,
Casa de Editură
„Viață și Sământă”*

Martori mu(l)ți

PAUL PAULIUC

Imaginați-vă o scenă dintr-un tribunal. Ușa se deschide, apoi intră un infractor însoțit de gardieni. Procurorul și avocatul apărării își iau locurile. Judecătorul este și el nelipsit, deoarece curtea e în sesiune de lucru. Primul martor este chemat la bară, iar, după depunerea jurământului, încep întrebările:

– Unde ai fost luni, la ora 8, seara?

Tăcere deplină.

– Te-am întrebat unde ai fost luni seara?

Tăcere.

Judecătorul, mirat, mai încearcă totuși o întrebare?

– De ce nu vrei să cooperezi și să răspunzi la întrebările puse?

– Păi știți, spune în sfârșit persoana întrebată, eu consider că a fi un martor mut e suficient. Nu mă simt în largul meu atunci când sunt interogată. N-aș vrea să dau vreun răspuns greșit. Faptul că m-am prezentat la tribunal, iar acum mă încerc să exprim niște emoții puternice e destul pentru mine. Prefer să fiu un martor mut.

Pe tărâm spiritual, oare o mărturisire mută pentru Isus Hristos este eficientă sau ineficientă?

Mântuitorul a subliniat în cadrul unei discuții: „Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, Se va rușina și Fiul omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri” (Luca 9,26)

Și totuși, un paragraf inspirat sună altfel: „Dacă nu am fi spus niciun cuvânt despre Hristos (martor mut?), dar ne-am fi smerit înaintea lui Dumnezeu și am fi fost buni, cu purtare aleasă, cu inimă gingașă și plini de milă, ar fi fost o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum nu este decât una” (Mărturie, vol. 9, p. 155)

Oare pot exista situații când Biblia să nu concorde cu Spiritul Profetic?

Fiind „Același Duh Sfânt” care a inspirat și Biblia și Spiritul Profetic, întotdeauna va fi armonie între aceste scrieri.

A depune mărturie nu înseamnă în primul rând a bate pe la ușile oamenilor, un anumit număr de ore, a încerca să convingi niște străini despre Dumnezeu, în cinci sau chiar trei minute, ca apoi, pentru a-ți realiza planul, să

mergi la următoarea casă. Lucrarea de mărturisire va fi eficientă doar atunci când va deveni un mod de viață și nu o lucrare normată în zile sau ore.

Unii susțin că cea mai bună medicină se învață pe cazuri. Se povestesc diverse cazuri: apariția unei boli, care au fost simptomele, cum a răspuns organismul la tratament și care au fost efectele în continuare.

Teoria împletită cu exemple din viața reală poate fi un ajutor benefic pentru bolnavii spiritual, care tânjesc după vindecare, Dumnezeu, ca Mare Medic, în cartea Sa inspirată, ne relatează o mulțime de cazuri. Într-un fel sau altul, când citim această carte, ne regăsim în personajele ei... Pentru momentele următoare, aș dori să ne identificăm cu un tânăr pe nume Iosif, căruia Biblia îi acordă treisprezece capitole, iar istoria vieții lui prinde și captivează pe oricine.

Așa cum menționează cartea Genezei, Iosif a fost un copil mai special, comparativ cu ceilalți 12, a purtat haine speciale și s-a bucurat într-un mod aparte de dragoste, fiind favoritul tatălui.

Faptul că cineva este favorit, poate genera multă invidie în inima celor din jur. Așa s-a întâmplat și în familia lui Iacov. Invidia fraților lui Iosif i-a condus în cele din urmă la răzbunare, fiind doar câțiva pași până la dorința de a-l ucide. Dumnezeu însă superviza evenimentele. Urmărea din ceruri, în mod exclusiv, nu numai destinul unui tânăr, ci și al unui popor. Pentru a salva ulterior o națiune, în înțelepciunea Sa, a trebuit să permită un tratament amar în viața lui Iosif.

La numai șaptesprezece ani, Iosif e smuls din sânul familiei, iar frații decid să se debaraseze permanent de el și de visurile lui, vânzându-l pentru aproape șase dolari (20 sicli) unor ismaeliți, care tranzitau zona. Pentru sclavii de atunci, nu exista nici o lege care să le apere drepturile (omului). Erau asemenea unor unelte – folosiți câțiva ani, apoi revânduți. Dacă ajungeau bătrâni sau neputincioși, puteau fi omorâți, și în final „aruncați la gunoi”.

Un tânăr căruia viața îi oferă din abundență acrituri, iar viitorul pare sumbru, ar putea să se întrebe la un moment dat: „Cu ce Se ocupă Dumnezeu? Unde este acel Dumnezeu

despre
care
am învățat
atâtia ani la

Școala de Sabat și
cărui L-am adus închinare în
fiecare dimineață sau în fiecare seară,
la altarul familial? Cei mai mulți,
când ajung în suferință, iar dezastrele
le inundă viața, parcă nu mai au
dispoziție și nici timp să se gândească
la integritate morală sau la mărturisirea
ce se așteaptă de la ei în favoarea
Cerului. „Calcă pe picior creștinul și
ai să vezi cum se comportă păgânul”,
spune o veche zicală.

Pentru Iosif urmează ani lungi
de sclavie, asociați cu alți ani de
închisoare, cumându-se în total
vreo treisprezece. Nu prea înțelegem
în tot acest răstimp de ce Dumnezeu
a stat pasiv, fără să intervină. Și
totuși... El era la cârmă. De câte ori
cele mai întunecate căi ale vieții nu
conduc chiar la cele mai luminoase
perspective. Altfel spus, Dumnezeu,
în dragostea Sa, nu-Și permite să
îngăduie nu treisprezece ani, ci nici
chiar o secundă, ca vreo lacrimă să se
verse în mod necesar de către toți
acea care sunt cuprinși în planul Său.
E posibil ca Providența să-l fi condus
pe Iosif în școala suferinței pentru a
fi modelat, pentru a învăța adevărata
iubire, adevărata iertare și, de ce
nu, pentru a fi un exemplu viu de
mărturisire generațiilor viitoare.

În viața noastră, marele vrăjmaș
poate să creeze zilnic situații care să ne
conducă la păcat. O clipă de neatenție,

și pașii noștri pot să alunece... sau o
rugăciune spusă-n taină, și ispita să se
transforme într-o ocazie de mărturisire.

În viața de sclav a lui Iosif, la un
moment dat, încep să apară și raze de
lumină... Pe acele meleaguri străine,
Biblia nu menționează cât de mult
a uzat el de religia moștenită, cât de
mult a subliniat poruncile, Sabatul
sau alte principii care îi erau dragi.
Însă câțiva martori tăcuți din viața lui,
numiți poate: amabilitate, hărnicie sau
calitatea muncii prestate, l-au ajutat să
fie promovat în mod neașteptat. Sclavul
devine administrator peste toată casa
lui Potifar, primește chiar și cheile unde
erau păstrate averile stăpânului (un
gest de încredere totală).

Vântul sclaviei și al necazurilor
nu l-au doborât pe Iosif. Rădăcinile
credinței lui, în acele momente, parcă
s-au ancorat mai puternic în a depune
mărturie. Nici promovarea nu l-a
amețit pe Iosif. În loc să-și schimbe
atitudinea și să-i trateze pe ceilalți, de
pe o poziție superioară, a continuat
să-i ajute și să-i accepte. Satana însă
nu renunță chiar ușor; după furtuna
necazurilor, se folosește de glasul blând
și subțire al soției lui Potifar pentru a-l
răpune pe „Iosif cel frumos la statură
și plăcut la înfățișare”, trăsături posibil
moștenite de la Rahela.

Adevărata mărturie și implicit
adevăratul caracter al unei persoane
nu se descoperă atunci când e ceva
impus sau controlat din exterior.

Ocazia apare: „Stăpânul e plecat,
pentru a nu fi surprins de vreun
servitor pot încuia ușa, deoarece am
toate cheile, părinții naturali sau
spirituali nu sunt lângă mine, frații, fie
și cei de la biserică, nu mă pot controla
sau vedea pentru a fi un subiect pe
agenda de comitet; de altfel, doamna
Potifar e stăpână, iar cererea ei poate fi
un ordin; dacă refuz, e foarte probabil
să nu mai fiu administratorul casei...
o să rămân doar între mine și ea, nu
mă vede nimeni și nu știe nimeni; și...
chiar dacă se află... nu sunt singurul
picat la acest examen, sunt atâția
care au căzut fără să fie excluși din
biserică. Așa ar putea gândi un tânăr
sau o tânără adventistă ce lucrează
într-o țară îndepărtată... Așa puteau să
gândească Ruben sau Iuda, frații mai

mari ai lui Iosif în împrejurări similare;
nu tot așa însă a gândit și Iosif. El știa
să fixeze limitele și știa foarte bine cum
să-și exercite darul voinței.

În fața soției lui Potifar, Iosif a avut
libertatea de a depune mărturie: o
mărturie falsă sau o mărturie corectă
despre caracterul lui Dumnezeu.

Tânărul acesta, până atunci a fost
mai mult un martor fără cuvinte, însă
acum situația îi cere să-și exprime
și mărturisirea de credință. Plăcerea
sau actul la care era îndemnat Iosif,
el îl numește păcat. Nu încearcă să-l
picteze în culori strălucitoare sau să-i
dea un nume acceptat de societatea
modernă, ci foarte sincer declară: Cum
aș putea să fac un rău atât de mare și
să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?

Chiar dacă ulterior își pierde slujba
și libertatea, prin faptul că refuză acea
companie indecentă, își salvează propria
onoare dar și onoarea Aceluia, al cărui
reprezentant era pe acest pământ.

Pentru că Iosif nu s-a rușinat
să depună mărturie într-o țară
predominant idolatră, cartea Genezei
precizează că Dumnezeu a fost în
continuare cu Iosif. Aceeași providență
care l-a însoțit pe Iosif în casa lui Potifar
l-a urmat în închisoare, iar în noua lui
suferință, i-a adus mângâiere.

În loc de epilog:

- Oricât de aspră sau de plăcută
ar fi presiunea care se exercită asupra
mea, păcatul întotdeauna constituie
propria mea alegere.

- E dureros să ajung rob printre
străini, însă constituie o tragedie să
devin sclavul dorințelor păcătoase.

- La sfârșit de istorie, viața mea
sau a dumneavoastră trebuie să
demonstreze în fața Universului că nu
a existat niciodată scuză pentru niciun
păcat.

- Gândul reîntâlnirii cu
Mântuitorul ar putea constitui resortul
de a oferi lumii o mărturie tăcută sau
rostită în favoarea caracterului Său.
Amin!

Paul Pauliuc,
secretar,
Conferința Moldova

Fântâna de lângă oameni (I)

GEORGE UBA

Fără nici o introducere și fără protocolul de respect, un străin intră în vorbă cu o femeie pe calea unei cereri, exprimate sec, dar practic. Nici vorbă de: „Bună ziua doamnă, sunteți amabilă să-mi dați și mie puțină apă, ca să-mi astâmpăr setea?” Sau: „Nu vă supărați, ați vrea să vă ajut să scoteți apă din fântâna aceasta adâncă? Și, dacă nu vă deranjează, ați binevoi să-mi dați și mie voie să beau o cană de apă din vatra dumneavoastră?” Vă dau voie să zâmbiți, pentru că știți cum a procedat Isus la fântâna lui Iacov. În aparență nerespectuos, abrupt și direct: „Dă-Mi să beau!” (Ioan 4,7) Orice formulă de politețe ar fi sunat batjocoritor pentru femeia care se disprețuia. Și așa era un șoc teribil pentru ea că un iudeu vorbea cu o samariteancă și încă îi mai cerea să-l facă și un favor. Îndrăzneala Mântuitorului este luată drept afront, deși lipsa de prejudecată a străinului din Galileea era cea mai deschisă declarație de prețuire. Urmează un dialog încordat în care femeia vrea să restabilească distanța creată de altfel de iudei. Cu alte cuvinte: „Cum îți permiți să-mi ceri apă, tu iudeu, de la mine, o samariteancă?” Apoi, Isus îi vorbește de apa vieții. Adevărul acesta o năucește. Urmează câteva clipuri despre familie, tradiție, închinare și promisiunea profetică despre Mesia care urma să vină. Și destul de multă confuzie pentru ea. „Dar când va veni El (care iubește și pe samariteni) are să ne spună toate lucrurile”. Lângă fântâna care avea să sece, se auzi cuvintele: „Eu... sunt Acela”. Fântâna vie. Fântâna care merge printre oameni, potolind setea pentru veci, pentru că apa vie, Hristos, avea să locuiască în ei cât va trăi El. Există o banală, dar și singura condiție de a o avea: să fie cerută! În mod natural, dar disperat, se vor auzi cuvintele: „Dă-mi să beau!” Și, el însuși, destinatarul apei vii, devine o fântână pentru alți inșetați ca el.

Umpleți fântânile mici – Luca 18,16

Nu este prea înalt, dar are o privire de laser. Zâmbetul lui te invită mai mult la lucru decât la discuție. Nu-i dau numele. Este pastor. Pe undeva, în Dâmbovița. Și are o pasiune împreună cu soția lui, Livia: copiii. În primăvara asta a fost la Odobesti, la ICC (Iubire și Cămin pentru Copii) o asociație care are grijă de copiii mici, fără casă și părinți. Alături de patru tineri, le-a spus copiilor povestiri, i-a învățat o cântare și le-a spus poezii. Urmează să vină cu zece, cincisprezece tineri pentru un proiect pentru cei mici.

An de an, riscă o nouă Școală Biblică de Vacanță. Un mod de a trăi al bisericii. Copiii vin grămadă în biserica lui de district: peste o sută cincizeci, dar nu numărul este atât de important. Biserica începe să zumbăie de tineri, frați și surori care se aruncă în aventura unei educații spirituale de cea mai înaltă slujire. Cu puțin timp în urmă, în preajma Paștelor, a organizat o asemenea școală la una dintre comunitățile nou înființate, care așteaptă să fie inaugurată. Au fost vreo treizeci și șapte de copii. Unii veneau de la patru kilometri, de prin Costești. Pastorul se ducea după ei și venea încărcat, făcând reclamă mașinii care rezista chiar și cu doisprezece copii. Fratele Titu Delea, evanghelistul din localitate, alături de soția lui au fost nervul pregătirilor și gazda proiectului. Mulți dintre ei sunt săraci și alături de sufletul lor încărcat cu bucuria cântecelor și a Cuvântului (pungi pline cu minunile cerului) au primit și pungi cu orez, halva, cozonac, zahăr, ulei, mazăre, pufuleți, dero, marmeladă, fidea, și cartea *Calea către Hristos*. Un prieten al copiilor din Spania, din Zaragoza, a trimis bani pentru pachete. Sună bine. Cer amestecat cu pământ într-o înfrățire sfântă. Pastorul a făcut un catalog cu fiecare, în ordinea vârstei și cu fotografia lor. „Fiecare are o istorie” mi-a spus el. „Uite, fata asta a adus unsprezece copii”. Cu unii dintre ei, dintre cei mari, cu câțiva ani în urmă, a fost

Umpleți fântânile fărămate, după ce le dregeți – Isaia 58,12

Primăria Produlești i-a dat misionarului lista cu cei bolnavi și handicapați din Costești. O acțiune ASEF. Au pornit din toamnă și au

în București și au vizitat Muzeul Antipa, apoi în Herestrau. Au vrut să vadă și ei Capitala. Ce s-au mai minunat! Întrebarea lor era și mai este încă: „Mai urmează ceva? Ne mai chemați? Ce facem mâine?”

Umpleți fântânile minții – Ps. 92,5

Același om alături de soția lui. „Mi se pare că fac ceva normal, uneori neinteresant”, zice el. De fapt, ce mai face? Ei bine, pasiunea de căpetenie este educația creștină în general, adventistă în special. Dar avea nevoie de resurse aplicabile în zona lui de viață pastorală. Așa că s-a apucat de lucru. Își alege tema, consultă cel puțin cincizeci de cărți, vreo sută de pagini de Internet, face brainstorming printre instructorii pasionați de educație, printre angajați ai Conferinței și apoi urmează contextualizarea și adaptarea, care înseamnă partea cea mai grea, care durează săptămâni întregi. Vine corectura, înmânarea materialului pentru instructori, evaluarea materialului cu instructorii, aprecierea valorică a aspectelor practice din curs, încă o reevaluare în familie, a doua, a noua corectură și apoi editarea finală. Astfel apare o nouă creație a cursului pentru Școala Biblică de Vacanță de o calitate care te impresionează. „Sunt perfecționist”, spune el. Aș retrace tot tirajul dacă constat că lipsesc virgulele și punctuația care trebuie”. Așa au apărut cărțile: *Domnul minunilor, Parabole, Pe ulița copilăriei* – de o manieră profesionistă și bine ilustrată. Cât de mare este echipa de concepție și editare? Mi se răspunde: „Soția mea și cu mine. Sperăm să mai dăugăm și alți parteneri pasionați de Școala Biblică”. „Ca să fie hrană în Casa Mea”, zice Domnul.

continuat în primăvară, cu tinerii și cu cei hotărâți spre binele altora. Le-au dus pachete, s-au rugat cu ei, au plâns cu ei, au suferit cu ei. Apoi, vine proiectul Paul Domnescu. Ați vrea să știți cum „domnește” băiatul din acțiunea de suflet întreprinsă de tineri și de pastor? De 18 ani stă în pat și de 4 ani în același pat. E dezbrăcat de la brâu în jos. E encefalopat. Stă în propria lui mizerie. Tinerii au adus mâncare, butelie, fetele au curățat aragazul și camera, au desțelenit curtea, l-au tuns pe Paul, l-au spălat, căci era de opt luni nespălat, au tăiat lemnele cu drijba, apoi le-au spart. Imaginile sunt greu de suportat. Tinerii au plecat frânți de oboseală, dar satisfăcuți. Îl întreabă pe pastor: „Când mai facem o acțiune ca la Paul?” Ei cred că așa au sens de a trăi.

Un senator a vizitat biserica unde pastorul și tinerii au avut acțiunea „Paul Domnescu”. Au fost proiectate imaginile din casa tânărului bolnav, în care s-a făcut un mini-TinSerV. A fost impresionat de valorile tinerilor din acea biserică și de deschiderea spre social a bisericii și a pastorului ei.

Umpleți fântânile... fără prejudecăți – Rom. 1,14

„Când mă întâlnesc cu el, mă îmbrățișează. Îi spun frate P., și el îmi spune frate pastor”, îmi povestește

pastorul cu privirea plină de sclipiri. „E erudit și are o bibliotecă mare, cu cărți de valoare. Este lector universitar și doctor în drept. E preot ortodox. M-a chemat să ținem slujba de Paște împreună. Pot spune că suntem prieteni. A scris multe cărți. În copilăria lui a fost la Școala de Sabat pentru copii din biserica noastră.

Are amintiri plăcute. În sufletul lui se ascund multe căutări mai înalte”.

În fața a douăzeci de directori și a doi inspectori, pastorul a prezentat Asociația ASEF și care este filozofia ei. L-au invitat la un parteneriat cu asociația pentru derularea unui proiect PHARE, de șase sute de mii de euro, pentru protecția copilului. Și un alt proiect mai recent. Lipsa unei sume de participare și a unei echipe l-au dat înapoi.

„Dar am o biserică de o dăruire creștină fără zgomot. Multe lucruri nu le știu. Sponsorizează studenți la ITA, liceeni, oferă sume mari pentru ADRA și ajută evangheliști care au acțiuni în Venezuela. Au făcut pachete pentru copiii școlii din localitate și bani pentru un amărât din închisoarea Aiud. I-au ajutat pe cei din Plosca la inundații și au ajutat la construirea bisericilor din Ionești, Cazaci și multe alte construcții. Am o soră care se ocupă de Departamentul Misiunea Femeii și adună în jurul ei tinere și surori pentru acțiuni de binefacere. Vorbesc puțin și acționează sigur. Îi vizitează pe săraci, cumpără fructe și legume, tratează surorile bolnave din biserică. Și multe dintre ele le știe doar cerul”.

Hotărât, omul este o fântână. Dacă are apa vieții atunci are o datorie: să umple inimile-fântână seci și fără rost. Așa vor fi vizitate de cei însetați și arși de păcat. Cei care au așteptat de mult ca sufletul lor să cunoască adevărata viață vor auzi lângă ei: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela”.

George Uba,
director, Departamentul
Școala de Sabat/
Lucrare personală,
Uniunea Română

„Minunate sunt lucrările Tale”

EUGENIA NEFF

Veniți de ascultați toți cei ce vă temeți de Dumnezeu și voi istorisi ce a făcut El sufletului meu. (Ps. 66,16)

Mă numesc Eugenia Neff (născută Buciuman), am 50 de ani și m-am născut lângă Alba Iulia, într-o familie creștină adventistă. Cred că sunt mulți care cunosc familia în care m-am născut și am crescut și sunt fericită pentru aceasta, dar fiindcă nu este meritul meu, aduc laudă și mulțumire numai Aceluia care a hărăzit lucrul acesta. Am patru copii și 2 nepoți și un soț credincios, alături de care doresc din toată inima să-mi petrec și veșnicia.

În cele ce urmează, vreau să redau câteva episoade din experiența vieții mele cu Domnul, și anume cele care m-au adus cel mai aproape de Dumnezeu.

Sunt botezată de la vârsta de 18 ani și nu am cunoscut „adâncimile Satanei” – așa numesc eu practicile și plăcerile lumii – dar nici nu pot spune că am trăit o experiență religioasă atât de ieșită din comun, cum adesea pe alți creștini povestind sau despre alții cum ar fi acelea de tipul experienței lui Avraam, Moise, Ilie sau Pavel. Totuși, stând și analizând puțin viața mea, de când m-am împrietenit și colaborez în lucrarea Domnului cu sora Rafila Rus, constat tot mai mult că minunile Domnului sunt atât de multe în viața mea, iar eu nu le-am observat până acum, și că sunt atât de mulți aceia care, citindu-le, pot fi încurajați și îmbărbătați prin ele, așa cum și eu am fost încurajată de experiențele altora.

Visul

Prima dintre experiențele mele pe care vreau să o spun este un vis pe care l-am avut după pierderea tatălui meu, cu 4-5 ani în urmă. Trebuie să recunosc că nu mi s-a descoperit Domnul de multe ori în viață prin visuri, dar parcă, de data aceasta, a fost un vis care poate căpăta o tălmăcire deosebită. Am văzut în vis cum tatăl meu înălța un zid – fiind constructor de meserie – și după ce l-a ridicat a început să-l tencuiască. Dar nefericirea a făcut să fie chemat la odihnă și să nu-l poată termina, încredințându-mi mie terminarea zidului, ce urma să fie peretele unei clădiri. Aceasta a devenit pentru mine o povară foarte mare, pe care o aveam în minte când m-am trezit. Și fiindcă aveam o dorință înăscută de a spune și altora vestea mântuirii și povara pentru alții îmi apăsa inima, am înțeles că Domnul mă cheamă să duc mai departe lucrarea neterminată de tatăl meu.

Astfel, m-am angajat colportoare, sperând că în felul acesta să pot ajunge în casele oamenilor și la inima lor cu solia păcii și a mântuirii. Este profesia care îmi satisface cel mai mult sufletul, mai mult decât toate celelalte pe care le-am practicat în viață până acum.

Prietenia

În cartea *Viața lui Isus*, p. 320, citim următoarele cuvinte: „Chemându-i pe cei doisprezece în jurul Său, i-a trimis să meargă doi câte doi prin orașe și sate. Niciunul nu a fost trimis singur, ci frate a

fost asociat cu frate și prieten cu prieten. În felul acesta, se puteau încuraja unul pe altul, se puteau sfătui și ruga împreună, tăria unuia venea în ajutorul celuilalt. Și în zilele noastre, lucrarea ar avea mult mai mare succes, dacă acest exemplu ar fi urmat mai de aproape.”

Lucrul acesta s-a întâmplat anul trecut în viața mea, când am cunoscut-o pe sora Rafila Rus, din localitatea Gârbova de Sebeș, jud. Alba. Când, la prima întâlnire cu ea, am văzut că planurile, dorințele și aspirațiile spirituale ale ei sunt exact cele ce mă frământau și pe mine, am zis: *într-adevăr este persoana de care am cea mai mare nevoie în lucrarea Domnului*. Nu cred că există pe lume doi prieteni care să se înțeleagă și să se potrivească mai bine în această lucrare decât o facem noi, amândouă. Sunt convinsă că Domnul a plănuit acest lucru dinainte și eu îi mulțumesc mult, pentru că pe bună dreptate o pot numi „jumătatea mea spirituală”.

Să vă povestesc o mică experiență trăită împreună cu prietena mea în iarna care tocmai a trecut. În lunile decembrie și ianuarie, eu am fost plecată în Spania la soțul meu. De acolo, prin telefon și prin scrisori, m-am înțeles cu ea să ne rugăm foarte mult, să ne consacram și să ne pregătim, pentru ca atunci când voi veni acasă să putem fi gata să mergem oriunde ne va trimite Domnul să lucrăm și să nu facem nimic de capul nostru. Și cum minunate sunt lucrările și căile Domnului, unde credeți că a trebuit să mergem chiar a doua zi cum am ajuns acasă din Spania? La spital. Făcuse al patrulea accident vascular cerebral, iar eu a trebuit să stau șapte zile la câpătaiul

ei, mintea mea fiind frământată de fel de fel de gânduri aduse de cel rău pentru a mă descuraja. La sfârșitul celor 7 zile de așteptare și de încercare a credinței, ca și cele 7 zile ale lui Noe, după ce a intrat în corabie până la venirea ploii, am înțeles că boala aceasta nu e spre moarte, ci ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea. Astfel, am împărțit ziarul *Viața și Sănătate* tuturor bolnavilor din spitalul acela și la tot personalul angajat, iar medicului i-am oferit cartea *Viața lui Isus*. Când prietena mea s-a dus să i-o dea și i-a spus că noi ne rugăm pentru el, a rămas foarte surprins, i-a mulțumit foarte mult, spunând că nimeni, niciodată nu i-a dat și nu i-a spus așa ceva. Mai mult, după ce eu am plecat din spital, au venit acolo femei care aveau mare nevoie de solia mântuirii. În urma discuțiilor, una dintre femei, foarte doritoare după *Cuvântul vieții*, ne-a spus că dorește foarte mult să o vizităm și acasă pentru discuții biblice, iar alta cu ultimele respirații, în urma unui cancer pe creier, s-a predat în brațele Mântuitorului în urma rugăciunii roștite de prietena mea. Ce minunat lucrează Dumnezeu!

În urma lucrării de vara trecută în orașul Sebeș, avem deja prieteni care Îl iubesc pe Dumnezeu, unii vin la adunare, iar pe alții îi vizităm acasă. Lauda să fie a Domnului, nu a noastră.

Moș Ilie

După revoluția din '89, am străbătut împreună cu soțul meu toate împrejurimile comunei în care locuim, cu Biblii, cu cărți și seminarii pentru a duce vestea bună la toți și am găsit, peste niște dealuri, la marginea cea mai

îndepărtată a comunei, unde făceam trei ore și jumătate pe jos până acolo, un om mai în vârstă, dar cu o inimă aleasă. Acesta este fratele Ilie Feneșer. El avea cartea *Hristos, Lumina lumii*, o ediție foarte veche, de la niște colportori dinainte de comunism, care trecuseră pe la el. Acesta dorea mântuirea, dar nu era decis pe ce cale să apuce. Nu a trebuit să-i facem prea multe vizite, până să înțeleagă faptul că Biserica Adventistă este adevărata biserică, iar primul contact cu biserica, în urma seminariilor pe care le-a parcurs singur, a fost încununat cu propriul botez. În prezent, are 87 de ani și este o ființă extraordinară. Mă uimește pentru faptul că, deși izolat de biserică și vizitat doar la trei luni o dată când i se dă Cina, nu s-a plâns niciodată că nu e dragoste în biserică, că nu e vizitat mai des, ci întotdeauna când mergem la el, plânge de bucurie și ne compătimește tot pe noi că am făcut efortul de a-l vizita. Are o comuniune atât de directă și de puternică cu Dumnezeu, încât aceasta compensează lipsa fraților și ne este tuturor un exemplu în privința aceasta.

Și acum vă redau încă o minune, pe lângă cele povestite de el. Cu câțiva ani în urmă, avea amândouă mâinile pline de negi foarte neplăcuți, dar în urma unor rugăciuni sincere, Dumnezeu i-a descoperit un medicament natural, care, aplicându-l, i s-au curățat mâinile până a doua zi dimineața. Tot cu acel medicament s-a vindecat și de ulcer la stomac, fiindcă acel medicament are proprietăți de cicatrizare. Face parte din farmacia naturii, este procurat numai de acest frate, prin descoperirea lui Dumnezeu; el îl distribuie oricui dorește

(l-am oferit multor persoane cu felurite răni și s-au vindecat). Toți cei care doresc să i-a legătura cu fratele Ilie să-i scrie pe adresa: Ilie Feneșer, comuna Vințu de Jos, sat Laz, jud. Alba S-ar bucura foarte mult să-i ajute pe frați și pe toți oamenii.

Nu pot să nu mai amintesc încă o minune din viața celor doi prieteni ai mei, fratele Ilie și sora Rafila Rus, despre care v-am povestit. Fiind cântăreață de muzică populară când s-a convertit, ea și-a scris experiența convertirii în revista *Experiențe pe calea îngustă*. Fratele Ilie citind-o și fiind foarte impresionat, i-a scris o scrisoare sorei, cerându-i o casetă cu muzică adventistă. Însă cum și vrăjmașul este la lucru, ca să împiedice eforturile bune și nobile, împrejurările au făcut ca acest lucru să nu fie posibil. Aceasta s-a întâmplat cu opt ani în urmă. Anul trecut, când eu am cunoscut-o pe sora Rafila Rus și i-am oferit leacul de la fratele Ilie pentru vindecarea unei boli care o avea la un picior, ea m-a întrebat cine este fratele acesta, iar eu i-am dat detalii despre el. Atunci a spus: „Negreșit el este cel ce mi-a trimis scrisoarea și-mi cerea o casetă. Acum vreau să merg să-l văd și să-i duc nu una, ci 20 de casete și să-l cunosc pe acel frate atât de minunat. Astfel, am pornit amândouă pe cărarea de munte, cu teamă, mai mult prin credință decât prin putere, fiindcă în mod normal, sănătatea prietenei mele nu i-ar fi permis un drum atât de lung și de primejdios, cu noroi până-n glezne, dar pe care dorința de a-l întâlni pe fratele Ilie, îl sfida. Și aici Dumnezeu a făcut o minune. Ea s-a simțit extraordinar de bine și am rămas acolo până a doua zi. Nu vă pot descrie clipa când le-am făcut cunoștință și când moș Ilie a înțeles că ea e sora căreia i-a cerut o casetă. Bucuria se revărsa în șiroaie de lacrimi, a spus la toți vecinii cine l-a căutat pe el și de atunci i-am mai făcut încă o vizită împreună cu sora Rus și sperăm ca în curând să-i mai facem încă o bucurie. Dar casele pe care le ascultă zilnic sunt singura lui fericire.

Am scris aceste lucruri ca să ne bucurăm cu toții de minunile Domnului, pentru care Îl laud și-I mulțumesc din suflet.

„O, de-ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!” Amin.

AVEM DREPTUL să tânjim după FURTUNĂ!

GABRIEL BAN

A tunci când te rogi pentru ploaie, să fii pregătit pentru furtună!" obișnuia să spună un pastor încăruntit pe ogorul Evangheliei. Aluzia este evidentă la nevoia noastră stringentă după revărsarea Duhului Sfânt și la lucrarea fără precedent pe care Dumnezeu dorește s-o îplinească în zilele premergătoare revenirii Mântuitorului. Textul din Ioel 2,28 ne promite furtună: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii”. Acest text, deși aplicat în primul rând la experiența Cincizecimii, totuși el trimite mai ales spre o împlinire escatologică.

Deși așteptăm împlinirea acestor cuvinte, suntem destul de nedumeriți, nevăzând în jurul nostru ceva care să semene cu experiența apostolilor. Sunt două realități care pun în contrast cele două situații:

1. numărul mare de suflete convertite (la care noi visăm) și
2. schimbarea radicală a stilului de viață al acestor noi convertiți (care ne dă multă bătaie de cap).

Ba mai mult, pana inspirației mai afirmă că ceea ce s-a întâmplat în zilele apostolilor este doar o palidă umbră a ceea ce se va întâmpla înainte de venirea Mântuitorului.

Vreau să-mi afirm dreptul de a spera, de a tânji după împlinirea acestei făgăduințe. Și pentru aceasta, am nevoie să înțeleg mecanismul. Unde trebuie insistat? Ce trebuie schimbat? Care este experiența care ne lipsește deocamdată și care ne-ar ajuta să împlinim noi cele scrise? Nu pretind că am găsit răspunsul, dar îndrăznesc să vă ofer o sugestie.

Cantitate versus calitate

Efortul misionar din anul 1996 a rămas foarte viu în memoria mea. Pentru prima dată în istoria bisericii din România, se transmitea prin satelit o cruciadă misionară cu cel mai mare misionar adventist, pastorul Mark Finley. „Aceasta trebuie să fie Cincizecimea”, mi-am zis. Ca pastor al unei biserici, am alcătuit un proiect, l-am prezentat bisericii și le-am zis: „Fiecare trebuie să fie implicat în efortul acesta!”. Așa că am mers la fiecare membru cu întrebarea: „Tu cu ce poți ajuta?”

Unul a zis: „...eu sunt pensionar și bolnav. Eu nici nu voi putea veni seară de seară, dar pot să mă rog pentru proiectul nostru. Atât pot eu să fac...”. „Foarte bine, am zis eu, rugăciunea este importantă. Lucrarea aceasta nu se face nici prin putere, nici prin tărie... Frate, eu asta pot face, să nu-mi ceri mai mult!”

„... Știi, a zis altul, eu sunt om de afaceri, nu am foarte mult timp, dar mă pot angaja să suport o parte însemnată din cheltuieli. Să nu-mi ceri mai mult!...”. „O, am zis eu, excelent! Chiar eram îngrijorat cu aceste cheltuieli. Frate, eu asta pot face, să nu-mi ceri mai mult!”

Timpul trecea și eu eram tot mai încrezător că acest proiect va fi o reușită. Efortul personal nu era prea mare, dar la nivel colectiv, biserica arăta ca o armată bine organizată, cu fiecare luptător la locul lui, după darurile și posibilitățile fiecăruia.

A sosit seara de deschidere. Invitațiile fuseseră distribuite, reclama se realizase, parcare era supravegheată; echipa de protocol era la locul ei, standurile, garderoba, iluminatul, decorul, ecranul... toate erau pregătite. Biserica a fost atât de plină, încât, în timp ce Mark Finley predica, am adunat comitetul să găsim o soluție.

Decizia a fost să organizăm din ziua următoare două serii de prezentări la ore diferite. După două săptămâni, audiența a scăzut simțitor, așa că am revenit la o singură prezentare. Au existat cam 100 de persoane care au participat regulat. 45 s-au arătat doritoare să continue, iar în final, după pregătirea corespunzătoare, 5 s-au botezat! Niciodată nu fusese biserica atât de bine implicată și... doar cinci suflete? Desigur, ne-am fi bucurat și pentru unul singur, dar unde-i Cincizecimea? Ce lipsea? Ce trebuia schimbat? Care este acea experiență care, dacă am fi avut-o, ne-ar fi ajutat să împlinim cele scrise? Mai avem dreptul de a tânji după furtună?

Mi-am amintit cuvintele celor mai mulți frați ai mei, „Frate, eu asta pot face, să nu-mi ceri mai mult!”. Am crezut că biserica adună micile eforturi personale asemenea fluviul care adună pâraiele de la munte și le concretizează într-o forță uriașă! Însă, după cum s-a văzut, n-a fost suficient. Pentru declanșarea furtunii și revărsarea Duhului Sfânt în mod deplin, este nevoie de mai mult.

Ce înseamnă mai mult?

Când Isus umbla printre pământeni căutând ucenici vrednici de planurile Sale, iată ce răspuns a primit: „Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul, și au mers după El” (Luca 5,11). Cât de palide par cuvintele foștilor mei membri, pe lângă această atitudine a ucenicilor. Iată aici trei decizii, fără de care noi nu suntem ucenici și nu putem sluji cauzei lui Hristos. 1) S-au hotărât să schimbe fundamental cursul vieții lor (*au scos corăbiile la mal*). Este o condiție esențială, dar nu suficientă. 2) Au renunțat la interesele vremelnice în favoarea celor veșnice (*au lăsat totul*). Dar nici acest pas nu este suficient. 3) I-au permis lui Isus să ocupe locul special în inima și viața lor (*au mers după El*). Acești pași exprimă adevărata pocăință.

De câte ori nu suntem și noi dispuși să oferim ceva pentru lucrarea lui Dumnezeu, în loc să ne oferim pe noi înșine, fără rezerve. Vorbim despre un Hristos pe care nu L-am lăsat să ne schimbe pe deplin viața. Și din această cauză, Îl prezentăm străinilor, pentru că rudele, prietenii, colegii, vecinii... și-ar da seama imediat că ceea ce spunem este pură teorie, fără acoperire în fapte.

Mai mult, pocăința înseamnă acea schimbare de mentalitate și mai ales atitudine care vorbește de la sine despre Cel care locuiește în inima ta. Din acest punct de vedere, lucrarea personală nu înseamnă în primul rând eforturi, proiecte, sacrificii, ci atitudine. Și când atitudinea este schimbată ca efect al prezenței Mântuitorului în viața ta, în mod nemijlocit, atunci rezultatele sunt cu totul altele. Atunci ai dreptul să tânjești după furtună!

Atitudinea face diferența!

Teddy Stallard era în mod clar considerat codașul clasei. Fără interes față de învățătură, cu hainele mereu șifonate și părul nearanjat, era teribil de greu să lucrezi cu el. Chiar dacă domnișoara învățătoare Thompson obișnuia să declare că își iubește toți elevii la fel, în adâncul sufletului ei știa că lucrul acesta nu era chiar adevărat. Ea ar fi trebuit să-l cunoască mai bine și să-l ajute mai mult. Iată ce putem citi printre însemnările ei personale:

Clasa I – Teddy promite mult prin dispoziția de a munci și prin atitudine, dar situația familială este precară.

Clasa a II-a – Teddy ar putea mai mult. Mama îi este grav bolnavă. Primește prea puțin ajutor în cămin.

Clasa a III-a – Teddy este un băiat bun, dar poate prea sobru. Învață prea încet. Mama lui a decedat anul acesta.

Clasa a IV-a – Teddy este foarte lent, dar se comportă potrivit. Tatăl nu manifestă nici un interes pentru el.

Cu o ocazie, Teddy a oferit învățătoarei un dar. Când a deschis pachetul a găsit în interior un șirag de mărgelă din sticlă și o sticlă de parfum ieftin. Ceilalți copii au început să râdă dar învățătoarea a încercat imediat să-i liniștească și și-a dat cu puțin parfum pe încheietura mâinii. Apoi, oferindu-le celorlalți posibilitatea de a adulmece parfumul, i-a întrebat „Nu-i așa că miroase plăcut?”. Copiii, înțelegând gestul ei, au început să exclame „oh, da, e nemaipomenit!”.

La sfârșitul orelor, Teddy s-a apropiat încet de învățătoare și i-a șoptit:

„Domnișoară Thompson, acum miroși ca și mama mea... și chiar vă stă bine cu mărgelile ei. Mă bucur că v-a plăcut cadoul meu”. După ce Teddy a plecat, învățătoarea s-a prăbușit pe genunchi, cerând iertare lui Dumnezeu pentru

atitudinea ei de până atunci față de Teddy.

A doua zi, copiii au fost întâmpinați de o „altă” învățătoare. Domnișoara Thompson era acum dispusă să-și iubească copiii și să facă pentru ei lucruri care să dureze și după ce ea nu va mai fi în viața lor. În mod special, și-a îndreptat atenția spre Teddy. La sfârșitul aceluia an școlar, Teddy a înregistrat un progres uimitor, terminând printre primii din clasă. Apoi, după o perioadă lungă, în care învățătoarea n-a mai știut nimic de el, a primit o telegramă: „Dragă domnișoară Thompson, am terminat liceul al doilea din clasă”. Patru ani mai târziu, a sosit o altă telegramă: „Tocmai am aflat că mi-am încheiat studiile universitare cu media cea mai mare din an. Am dorit să fiți prima persoană care află lucrul acesta”. Și după alți patru ani: „Tocmai mi-am luat și master-ul, ce ziceți de asta? Și mai vreau să știți că mă voi căsători luna viitoare. Aș dori să ne onorați cu prezența și să ocupați locul pe care l-ar fi ocupat mama mea, dacă ar mai fi trăit. Sunteți pentru mine singurul membru de familie pe care-l mai am; tata a murit anul trecut. Cu dragoste, Teddy Stallard”.

Și domnișoara Thompson s-a dus la nuntă și a stat acolo unde mama lui Teddy ar fi trebuit să stea. A meritat acel loc, pentru că a făcut pentru el ceva ce Teddy nu va putea să uite niciodată.

Pentru a face lucrarea lui Dumnezeu să propășească, nu e nevoie să abandonezi serviciul sau familia, ci să-L lași pe Hristos să-ți schimbe atitudinea. Numai procedând în felul acesta, avem dreptul să tânjim după furtună! În asemenea condiții, Duhul lui Dumnezeu poate să vină și să-ți spună ca și lui Filip: „Scoală-te... Du-te și ajunge carul acela...” (Fapte 8,26.29); sau ca și lui Saul: „Scoală-te... intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci...” (Fapte 9,6); sau ca și lui Petru: „Iată că te caută trei oameni; scoală-te, pogoară-te și du-te cu ei, fără șovăire, căci Eu I-am trimis...” (Fapte 10,19.20)

„Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul, și au mers după El”.

Gabriel Ban,
capelan, Institutul
Teologic Adventist,
Cernica

Lampa lui Aladin

LAURENȚIU IONESCU

Vreau să vă spun o poveste. Seamănă cu o poveste pe care am auzit-o când eram mic, povestea lămpii lui Aladin. Cine nu știe povestea lui Aladin? Mi-aduc și acum aminte emoția pe care am simțit-o când a început povestea *A fost odată ca niciodată* un om... Povestea despre omul care a găsit o lămpă veche în care locuia un duh. Ori de câte ori freca lampa, duhul ieșea și îi împlinea orice dorință.

Multe zile după ce am auzit povestea, am tot visat să dau și eu peste acea lămpă. Ce simplu ar fi fost. Chemi duhul și ai la dispoziție o putere care îți rezolvă toate dorințele. Din nefericire, povestea începea cu *a fost odată ca niciodată*, adică nu era adevărată. Lucrul acesta l-am învățat când eram mai mare. Toate poveștile care încep cu *a fost odată ca niciodată* nu sunt adevărate. Oricum, ce bine ar fi fost să găsesc o lămpă ca cea a lui Aladin!

Așa cum vă spuneam, vreau să vă spun și eu o poveste însă nu știu cum să încep. N-aș începe cu *a fost odată ca niciodată*, pentru că nu m-ați crede. Seamănă mult cu povestea lui Aladin. O să încep totuși așa, simplu, cum încep toate poveștile:

A fost odată ca niciodată un om care a găsit o carte. Nu era o carte ca toate celelalte, ci una deosebită. Fusesse scrisă de un DUH. Se spunea despre ea că are puteri magice. Când citeai

din ea deveneai mai înțelept, pentru că Duhul care o inspirase îți lumina mintea și găseai soluții la toate problemele vieții. Așa se face că din când în când, doar în momentele cele mai grele ale vieții, de fapt, foarte, foarte rar, doar când nu mai avea alte soluții, omul care găsisese cartea mergea la raftul pe care stătea cartea, o lua, o deschidea la întâmplare și citea, așteptând ca Duhul să-i îplinească toate dorințele...

Nu-i așa că nu vă place povestea? De ce nu vă place? Pentru că e adevărată sau pentru că nu seamănă deloc cu povestea lămpii lui Aladin? V-ar fi plăcut poate să spună că în fiecare zi omul deschidea cartea și Duhul care o inspirase îl ajuta să găsească soluții la toate problemele. Sau poate că v-ar fi plăcut să auziți despre minunile pe care le făcea Duhul ori de câte ori era chemat. Asta este o altă poveste pe care o să vi-o povestesc altădată.

Cred că nu e nevoie să explicăm prea mult parabola aceasta. E vorba despre Biblie și despre relația creștinului cu Duhul Sfânt care a inspirat-o. Vreau să mă întorc puțin la povestea lui Aladin.

Când am crescut mai mare și am recitat povestea lămpii lui Aladin, mi-am dat seama că există o nuanță pe care n-am perceput-o când eram copil – relația dintre Aladin și duhul din lămpă. Deși este mai puternic decât Aladin, deși poate face orice, duhul este robul lui Aladin. Aladin, cu dorințele și cu plăcerile lui, îl controlează și îl folosește

după bunul său plac pe bietul duh, care stă tot timpul închis în lampa aceea mică. Ce trist! O altă poveste despre dorința de a stăpâni și a controla toate lucrurile. Povestea lui Aladin este povestea dorinței lăuntrice a omului de a-și supune și a controla toate lucrurile.

Cel mai trist este când povestea lui Aladin se transformă în realitate în viața spirituală. Dorința de a controla Duhul din Carte nu e nouă. „Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt. Când a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a dat bani, și a zis: 'Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească Duhul Sfânt'. Dar Petru i-a zis: 'Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani! Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Pocăiește-te dar de această răutate a ta, și roagă-te Domnului să ți se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu puțință; căci văd că ești plin de fiere amară și în lanțurile fărădelegii.'” (Fapte 8,17-23)

Problematica relației creștinului cu Duhul Sfânt este subiectul asupra căruia vreau să meditez. Atitudinea față de Biblie, relațiile care se stabilesc în biserică, felul în care trăim depind de relația pe care o avem cu Duhul Sfânt. Există în fiecare dintre noi dorința de a controla toate lucrurile. În aceasta constă marea luptă pe care trebuie s-o ducem zi de zi. *Cine conduce?* Iată marea întrebare la care trebuie să răspundem în fiecare zi. Și Mântuitorul a avut de dus lupta aceasta. Atitudinea Lui rămâne un exemplu pentru noi: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu!” (Mat. 26,39)

Când învățăm lecția aceasta, „povestea” devine realitate. Așa s-a răspândit creștinismul. „În Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși” (Marcu 16,17-18).

Vreau să rescriu povestea pe care am spus-o la început. Ar trebui s-o rescriem împreună. Mi-ar plăcea să nu înceapă cu „a fost odată ca niciodată”, ci să sune așa:

Există un om care a găsit o carte. Nu e o carte ca toate celelalte, ci una deosebită. Fusese scrisă de un DUH. Se spunea despre ea că are puteri magice. Când citea din ea devenea mai înțelept, pentru că Duhul care o inspirase îi lumina mintea și găsea soluții la toate problemele vieții. Așa se face că în fiecare zi, omul care găsisese cartea o deschidea și citea din ea. Și se făcea că același Duh care o inspirase îl lua în stăpânire pe om și omul acela, condus de Duh, împlinea voia lui Dumnezeu pe pământ. Aceasta era cea mai mare minune pe care o făcea cartea...

Povestea nu se termină aici, continuă în viața celor care fac la fel ca omul acesta.

Laurențiu Ionescu,
profesor, Institutul
Teologic Adventist,
Cernica

Să ne cunoaștem familia adventă...

Zimbabwe este o țară independentă, situată în sud-estul Africii, la sud de râul Zambezi, cu un teritoriu de aproape 400.000 km², dar cu o populație care nu depășește 15 milioane de locuitori. Din 1923 până în 1980, a făcut parte din Marea Britanie, sub numele de Rhodesia. Principalele ramuri economice tradiționale ale țării sunt agricultura și mineritul, iar în prezent industria tinde să preia locul dominant.

Începuturile mișcării advente stau sub semnul viziunii și al credinței. Atunci când Pieter Wessel și A. T. Robinson au cerut guvernatorului, în 1894, un loc pentru înființarea unei misiuni, acesta le-a dat cât au cerut, adică 4.850 hectare. Încă de la început, lucrarea a fost deschisă pe trei direcții: evanghelizare, educație și lucrare medicală.

În Zimbabwe erau, la ultima statistică, 471.095 de membri adventiști. În anul 2004, a fost uniunea cu cele mai multe botezuri la nivel mondial – 64.271. Deși sunt doar 855 de biserici, sunt însă peste 2000 de grupe, ceea ce face ca în Zimbabwe să fie un adventist la 88 de persoane. Factorul principal în creșterea bisericii este larga implicare a membrilor laici. Mulți dintre membrii bisericii conduc cu succes propriile campanii de evanghelizare.

Una dintre cele mai mari provocări ale bisericii o constituie SIDA, care afectează deja un sfert din populația țării. Concret, anul acesta biserica speră să boteze 80.000 de persoane, aproape 20.000 dintre ele pot fi însă seropozitive. Pentru ei se deschid orfelinate și se instruiesc voluntari în cadrul instituțiilor medicale adventiste (în special la Spitalul Adventist din Lesotho), care să îi îngrijească pe cei afectați.

Adrian Neagu,
pastor asistent, Coferința Oltenia

„Cea mai mare bucurie este să văd puterea Cuvântului lui Dumnezeu în viețile altora”

Interviu cu Kwabena Donkor de la Institutul de Cercetări Biblice.

Kwabena Donkor lucrează la Institutul de Cercetări Biblice (Biblical Research Institute- BIR) din cadrul Conferinței Generale. Este originar din Gana. Este căsătorit și are doi copii, pentru care Îi mulțumește lui Dumnezeu. Kwabena Donkor a terminat Facultatea de Economie și apoi un Master în Urbanism. După câțiva ani de lucru în structuri guvernamentale și în Australia, a demisionat și s-a angajat ca pastor. „Nu mă simțeam împlinit, așa că am vrut să fiu pastor!”, mărturisește acum Kwabena Donkor. După un an de pastorație în Gana, merge la Universitatea Andrews. După absolvirea facultății, a unui program de master și a unui doctorat, ajunge pastor în Canada. 11 ani mai târziu este chemat să slujească la Institutul de Cercetări Biblice. În perioada 8-11 mai, 2006, a fost la Stupini, unde a predat cursuri de hermeneutică. La întâlnire au fost prezenți pastori din toată țara, precum și studenți de la Institutul Teologic Cernica. Cu această ocazie, l-am rugat să ne răspundă la câteva întrebări, privind slujirea sa, gândurile și dorințele sale legate de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din întreaga lume.

Spuneți-ne câte ceva despre activitatea dumneavoastră de la Institutul de Cercetări Biblice.

Institutul de Cercetări Biblice este o instituție unică și foarte interesantă în structura Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Biroul Institutului este la Conferința Generală, în Maryland. Nu este un departament din cadrul Conferinței Generale, ca toate celelalte care au subdiviziuni la Uniuni și Conferințe. Institutul de Cercetări Biblice nu are așa ceva. Noi, cei care lucrăm aici, ajutăm Biserica să-și clarifice și să apere apologetic doctrinele. Scopul nostru nu este să definim sau să propunem doctrine

pentru biserică. După cum știți, doctrinele sunt definite de Conferința Generală, reunită în sesiuni. După ce Conferința Generală a definit o doctrină, noi ajutăm să se clarifice. Atunci când apar atacuri la adresa doctrinelor noastre noi, le studiem și vedem spre ce se îndreaptă. De asemenea, predăm cursuri în întreaga lume, ținem conferințe biblice, în diferite Uniuni și Conferințe. Tot noi cercetăm toate publicațiile și materialele bisericii înainte să iasă de sub tipar. De exemplu, lecțiunile de la Școala de Sabat. Nu în ultimul rând, port dialoguri și cu alte comunități creștine.

Ce lucru vă oferă cea mai mare satisfacție personală în viață?

Am și eu hobby-urile mele: îmi place muzica și grădinăritul. Dar cea mai mare satisfacție, cea mai mare bucurie este să văd puterea Cuvântului lui Dumnezeu în viețile oamenilor. Uneori, uităm frumusețea Cuvântului, uităm ce putere are Cuvântul lui Dumnezeu și ce minuni poate face el în viețile oamenilor. Dacă înțelegem acest lucru pe deplin, atunci ne vom dedica mai mult timp studiului Cuvântului și împărtășirii lui cu cei din jurul nostru. Să văd lumina lui Dumnezeu în ochii altora, atunci când îl descoperă din studiul Bibliei, îmi dă cea mai mare satisfacție.

Care este cea mai mare îngrijorare a dumneavoastră cu privire la tendințele doctrinei adventiste actuale?

Cea mai mare preocupare este de natură teologică. Sunt câteva influențe, care nu sunt benefice și care amenință stâlpii credinței noastre. Sunt și subiecte în care sunt păreri diferite, chiar și în cadrul bisericii. De exemplu evoluționismul, explicat ca evoluționism teist. Cred cu tărie că doctrina creației, așa cum am învățat-o, așa cum o găsim în Geneza, este cea corectă și esențială pentru stabilirea identității noastre, ca ființe umane. Iar dacă creaționismul nu este literar, așa cum învăță Geneza, atunci Sabatul și alte doctrine fundamentale devin o problemă. Alte subiecte controversate țin de înțelegerea lui Dumnezeu, nu neapărat de Trinitate, ci de Dumnezeu lui Israel, așa cum apare în Scriptură. Sunt mulți cei care au lansat idei greșite despre Dumnezeu, despre mântuire, chiar și despre statutul nostru ca Biserică a Rămășiței. Toate acestea afectează biserica. În cadrul Institutului de Cercetări Biblice, urmărim toate aceste idei și tendințe ce pot apărea, verificăm publicațiile și, de asemenea, exprimăm punctele de vedere oficiale ale bisericii. Unele diferențe în înțelegerea doctrinelor vin din folosirea unor presupozii metodologice diferite. Studiarea

metodelor a devenit o chestiune de interes pentru biserica noastră și mă rog ca, în curând, să vină ziua cea mare, când vom folosi aceleași principii metodologice.

Care sunt soluțiile pe care le propuneți pentru a evita erezile?

Cred că biserica este în mâna lui Dumnezeu și, în ciuda tuturor acestor atacuri și influențe, El conduce biserica Sa. Uneori, avem unele prejudecăți în minte atunci când ne apucăm să studiem Biblia. Aștept cu nerăbdare și mă rog să vină cât mai curând ziua în care vom renunța la toate aceste prejudecăți și ne vom așeza la studiu în mod sincer, căutând răspunsuri direct de la Dumnezeu.

Când credeți că va veni acel timp?

N-aș putea să spun că va fi prea curând, dar nici prea departe. În ciuda acestor influențe și tendințe greșite, nu putem spune că suntem într-o criză, și aceasta e un lucru bun. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru toate acele aspecte în care suntem de acord și pe care le predicăm!

Care ar fi cel mai mare pericol pentru membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea?

Cel mai mare pericol este lipsa unității. Ne lipsește unitatea. Trebuie să căutăm unitatea, așa cum

ne învață și Ellen White. Dacă ne dorim unitatea, trebuie să începem cu unitatea teologică, în doctrine și principii. Dacă nu vom face acest lucru, atunci misiunea și unitatea eclesiologică va suferi. Atâta timp cât rămânem împreună, teologic, doctrinar, misiunea ne va aduce împreună și astfel vom împlini dezideratele lui Dumnezeu.

Cum vedeți cel mai optimist viitorul pentru biserică?

Cel mai luminos viitor va fi atunci când laici, pastori și administratori vor deveni cu adevărat oameni ai Cuvântului. Biserica noastră a apărut cu bărbați și femei dedicați Cuvântului, petrecând ore nenumărate, „săpând” după comorile Cuvântului lui Dumnezeu. Se pare că ne-am îndepărtat de la acest model. Sunt locuri în care Biblia nu mai este studiată așa cum ar trebui, locuri în care pastorii nu mai deschid Biblia cum ar trebui. Cred că e necesar să ne întoarcem la obiceiul înaintașilor noștri. Aceea va fi cea mai stăluitoare zi pentru biserică – ziua când fiecare pastor adventist va sta la amvon și va împărți drept Cuvântul lui Dumnezeu.

Ce sfat practic ați da oricărui credincios care se apropie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu?

Trăim într-o lume în care sunt așa de multe cereri și obligații: trebuie să mergem la serviciu, la școală, să muncim ca să ne întreținem, și uneori ajungem să neglijăm studiul personal al Bibliei, rugăciunea și meditația, din cauza atâtor activități practice. Trebuie să ne revizuim prioritățile, să stabilim ce loc ocupă studiul în viața noastră. Trebuie să ne luăm timp, timp de calitate pentru a sta cu Dumnezeu, cu familiile în jurul Cuvântului lui Dumnezeu și, în final, să fim sfinți. Acesta este cel mai practic lucru pe care îl putem face, atât pentru bunăstarea noastră pământească, dar, mai ales pentru cea veșnică.

Interviu realizat de Gabriel Ișvan, pastor, Conferința Transilvania de Sud

Cât de inspirată a fost Ellen White?

GHEORGHE URDAȘ

Care este relația dintre scrierile ei și Biblie? A fost inspirat tot ceea ce a scris Ellen White? Înțelegerea corectă a lucrării lui Ellen White în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea constituie un aspect crucial. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea crede că Ellen White a fost inspirată de Dumnezeu. Prin aceasta, nu ne gândim la mesaje profetice ocazionale, ci recunoaștem declarația prin care această persoană afirmă că întreaga ei viață a fost călăuzită de inspirație.

Să fie totul din partea lui Dumnezeu?

Să începem cu câteva declarații făcute chiar de către Ellen White, deoarece așa este corect. Nu este rolul nostru să ne pronunțăm asupra lucrării unui profet, dar trebuie să evaluăm afirmațiile lui. Ce anume a declarat Ellen White cu privire la sine?

„Vă spun ceea ce am văzut și știu că este adevărat” (*Letter* 4, 1896). Ellen White a declarat că i s-a poruncit astfel: „În toate comunicările tale, vorbește ca un om căruia i-a vorbit Domnul. El îți dă autoritatea” (*Letter* 186, 1902). „Nu sora White este sursa acestor cărți. Ele conțin îndrumări care i-au fost date de Dumnezeu de-a lungul activității de o viață. Ele conțin lumina prețioasă și mângâietoare, pe care Dumnezeu a dat-o cu dragoste slujitorilor Săi pentru a fi oferită lumii” (*Colporteur Ministry*, p. 125).

După ce am citit aceste declarații, concluzia mea este că Ellen White nu pretinde a fi sursa articolelor și scrisorilor ei. Aceasta nu înseamnă că ea nu putea folosi materiale semnate de alți autori, în scrierea mesajelor primite din partea lui Dumnezeu. Ceea ce ne preocupă aici este sursa, originea din care provin solile ei. Vin ele de la Dumnezeu sau izvorăsc din propriile ei opinii ori ideile altora? Ellen White spune în mod explicit că mesajele ei vin de la Dumnezeu, că originea lor este El. Prin urmare, să reținem afirmația ei că mesajele pe care le-a scris sunt mesajele lui Dumnezeu și nu mesajele ei personale.

Având în vedere aceasta, declarația ei devine limpede și precisă. „Sau Dumnezeu este Cel care Își învață biserica, muștrându-i greșelile și întărindu-i credința, sau nu este El. Această lucrare sau este de la Dumnezeu, sau nu este de la

El. Dumnezeu nu face nimic în asociere cu Satana. Lucrarea mea... fie poartă amprenta lui Dumnezeu, fie poartă amprenta vrăjmașului. Nu există jumătăți de măsură în această privință. Mărturiile sunt fie de la Duhul lui Dumnezeu, fie de la diavol” (*Mărturii*, vol. 5, p. 711). Sunt plăcut impresionat de faptul că Ellen White este atât de onestă cu noi. Ea dorește să spună că noi suntem cei care trebuie să decidem cu privire la scrierile ei. Ellen White spune că lucrarea nu poate proveni din două surse diferite. Fie este lucrarea lui Dumnezeu, fie este lucrarea lui Satana, deoarece, dacă Satana ar fi acționat prin profet, Dumnezeu ar fi încetat să vorbească. Dumnezeu nu face nimic în parteneriat cu Satana – iată principiul. *Ele nu pot fi parțial de la Dumnezeu și parțial de la Satana*, și nici parțial din propriile ei opinii.

După ce Ellen White spune că unii își formează propriile concepții cu privire la ce anume reprezintă gândirea ei omenească și ce anume este Cuvântul Domnului, ea concluzionează declarația dată cu următoarea propoziție crucială: „Prin tradiția lor, ei (cei care fac aceste deosebiri) anulează efectul sfatului lui Dumnezeu”. Să ne aducem aminte că acești oameni sunt printre cei care recunosc faptul că *Mărturiile* sunt de la Dumnezeu. Ei spun: „Da, Ellen White este un sol inspirat al lui Dumnezeu. Eu cred în inspirația lui Ellen White”. Dar, când se ajunge la o anumită idee prezentată de Ellen White, ei spun: „Ei bine, aceasta nu este decât opinia ei. Este ideea ei personală”. Ellen White spune că această atitudine anulează efectul sfatului lui Dumnezeu. Vă amintiți că ea a spus, de asemenea, că ultima dintre înșelăciunile lui Satana va avea scopul de a face fără efect solile care au fost transmise prin ea? (*Selected Messages*, vol. 1, p. 48). Nu de a nega, ci de a face fără efect. Probabil că cel mai mare pericol cu care ne confruntăm nu vine din partea celor care neagă inspirația Spiritului Profeției, ci din partea celor care pretind a crede în inspirația lui Ellen White. Când se ajunge la anumite idei, ei fac mari eforturi pentru a reuși să declare că sunt propriile ei judecăți și opinii. Aceasta este ultima dintre amăgirile lui Satana – anularea efectului mărturiei lui Dumnezeu, atribuind anumite părți opiniei ei personale și acceptând doar acele părți care se potrivesc cu propriile noastre opinii.

Aceasta înseamnă că o parte din responsabilitatea profetului este aceea de a nu vorbi atunci când nu a primit un mesaj de la Domnul. Într-o anumită situație, Ellen White spunea: „Nu am nici o lumină cu privire la subiectul acesta (cine vor fi cei 144.000). Vă rog să le spuneți fraților mei că nu mi s-a descoperit nimic cu privire la circumstanțele legate de ceea ce scriu ei, iar eu nu le pot spune decât ceea ce mi s-a descoperit” (Citat într-o scrisoare adresată de C. C. Crisler lui E. E. Andros, 8 dec. 1914). Aceasta este responsabilitatea majoră a unui profet. Un profet nu-și poate exprima propriile opinii. Un profet nu poate propune ceea ce crede că este adevărat, deoarece ascultătorii ar presupune că opinia lui reprezintă Cuvântul Domnului cu privire la subiect. Prin urmare, când Domnul nu vorbește, profetul nu trebuie să vorbească.

Dumnezeu – Sursa luminii

Dintotdeauna am fost învățați că Ellen White trebuie supusă verificării prin intermediul Bibliei, dar ce înseamnă aceasta? Cum puteau creștinii din zilele apostolului Pavel să fie siguri că scrisorile lui veneau din partea lui Dumnezeu? Scrisorile apostolului Pavel puteau fi acceptate, dacă erau în armonie cu Vechiul Testament. Cu toate acestea, trebuie să ne amintim că apostolul Pavel a inițiat noi orientări de gândire, care păreau a fi în conflict cu ideile susținute la data aceea. Dar întrebarea crucială era: contrazicea Pavel sau confirma învățătura Vechiului Testament? Atâta timp cât nu contrazicea Scripturile, el putea să ia inițiativa unor noi orientări de gândire. Prin urmare, vedem că scrierile lui Pavel erau verificate prin intermediul revelației din trecut. Deci, ce s-a întâmplat după ce scrierile apostolului Pavel au trecut testul și au fost acceptate? Ele au devenit o parte a standardului, fiind folosite pentru verificarea viitorilor pretendenți ai darului profeției. Scrierile lui Pavel, alături de alte scrieri ale Noului Testament, sunt folosite acum pentru verificarea oricărei persoane care pretinde că are darul profeției. Dacă

scrierile lui Ellen White au trecut testul, nu îndeplinesc ele același rol? Dacă Ellen White trece testul, atunci este un profet adevărat și devine o sursă de autoritate, asemenea oricărui profet biblic.

Unii vor obiecta îndată, spunând că aceasta ar face ca scrierile ei să devină o parte a canonului. Nu. Canonul este închis, iar noi nu dorim în nici un fel să o integrăm în canon, dar înseamnă aceasta că ea are o mai mică autoritate decât profeții canonici? Cătuși de puțin. Ce putem spune despre Natan, Ilie, Elisei și Ioan Botezătorul?

Autoritatea unui mesaj profetic depinde de revelație și inspirație și nu de apartenența la canon. Soliile acestor profeți au venit direct din partea lui

„În cărțile mele (Patriarhi și profeți, Tragedia veacurilor, Hristos, Lumina lumii), adevărul este declarat și apărut de un 'Așa a zis Domnul'. Duhul Sfânt a imprimat aceste adevăruri în mintea și în inima mea, într-o manieră la fel de precisă ca Legea înscrisă pe tablele de degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră”
(Selected Messages, vol. 3, p. 122).

Dumnezeu și au avut autoritate, deși nu au făcut niciodată parte din canon. Aici recunoaștem un principiu extrem de important și anume că o scriere este canonizată datorită autorității ei; și nu autoritatea este cea care se datorează canonizării. Deci, problema care ne interesează, nu este dacă Ellen White este sau nu canonică, ci dacă are autoritate. Problema crucială se concentrează asupra autorității.

Prin urmare, cum trebuie să abordăm studiul Bibliei și al Spiritului Profeției? Biblia trebuie să rămână principalul obiect al studiului nostru. Când studiem un subiect, mai întâi trebuie să cercetăm Biblia și să căutăm să înțelegem voia lui Dumnezeu. Apoi, trebuie să cercetăm

scrierile lui Ellen White și să căutăm, de asemenea, să înțelegem voia lui Dumnezeu asupra subiectului aflat în studiu. Numai după ce am procedat astfel, studiind soliile lui Dumnezeu, putem să ne formăm propriile noastre opinii și propriile noastre interpretări cu privire la ceea ce spune Dumnezeu.

Problema asupra căreia trebuie să hotărâm, nu este dacă Ellen White tratează subiecte doctrinare sau subiecte pastorale, ci dacă tot ceea ce se spune ea vine din partea Domnului. Dacă ea vorbește pentru Domnul, atunci Domnul va vorbi în termenii păstoririi, sfătuind, călăuzind și încurajând, și va vorbi, de asemenea, în termenii doctrinei. Este total nepotrivit să facem o distincție între autoritatea doctrinară și cea pastorală.

Trebuie să ne asigurăm că înțelegem implicațiile depline ale faptului că Ellen White a fost inspirată și ce înseamnă aceasta pentru noi. „În cărțile mele (Patriarhi și profeți, Tragedia veacurilor, Hristos, Lumina lumii), adevărul este declarat și apărut de un 'Așa a zis Domnul'. Duhul Sfânt a imprimat aceste adevăruri în mintea și în inima mea, într-o manieră la fel de precisă ca Legea înscrisă pe tablele de degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră” (Selected Messages, vol. 3, p. 122). Ea spune, de asemenea: „În ceea ce am scris, se afla o înlănțuire precisă a adevărului, fără să existe nici măcar o singură propoziție eretică” (Selected Messages, vol. 3, p. 52).

Ellen White spune: „Toți cei ce cred că Domnul a vorbit prin sora White și că El i-a dat o solie, vor fi feriți de multe dintre amăgirile care vor veni în zilele din urmă” (Selected Messages, vol. 3, p. 84). Aceasta este o făgăduință minunată. Soliile ei pot constitui o binecuvântare uimitoare, dacă le vom accepta și dacă nu vom încerca să evităm impactul lor deplin asupra vieții noastre. Dumnezeu a ales să vorbească în mod clar și cu autoritate poporului Său, în aceste zile finale ale istoriei pământului. Lăudat fie Numele Lui!

Gheorghe Urdaș,
director, Departamentul
Spiritul Profetic,
Transilvania de Nord

ALEXANDRU STROESCU

Deși sunt atras de prezentări teoretice, cu această ocazie, intenționez să-mi prezint direct frământările și bucuriile cu care m-am confruntat în ultima perioadă. Doresc ca centrul atenției să fie îndreptat spre iubirea plină de milă a lui Dumnezeu, care dorește să rămână lângă noi și să ne sprijine atunci când suntem convinși că avem nevoie de El și cerem acest lucru cu stăruință. Este încurajator când vedem atenția pe care ne-o acordă Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și cum încearcă să ne atragă spre colaborare, în întărirea și luminarea semenilor noștri.

Pentru început, voi prezenta câteva dintre făgăduințele și avertismentele care însoțesc deseori sufletul meu, atunci când norii încearcă să întunece orizontul. Știu că, prin ele, Domnul vorbește fiecăruia dintre noi, personal. E ca și cum le-am auzit rostite de însăși vocea Sa. Prin aceste făgăduințe, El îmi comunică harul Său și puterea Sa. Constat că nimic altceva nu are o așa putere vindecătoare, care să-mi inspire curaj și credință, și să dea energie vitală întregii mele ființe. Urmăriți, vă rog, ce frumoase sunt făgăduințele Lui:

„...Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea” (Ieremia 31,3).

„Îmi ascunseseam o clipă fața de tine, dar mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică” (Isaia 54,8).

„El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre” (Matei 8,17).

„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui noi suntem tămăduiți” (Isaia 53,5).

Deși eu nu am nici un merit pentru harul Său, El Se îndură de suferințele și de boala mea.

„I-am văzut căile, și totuși îl voi tămădui; îl voi călăuzi și-l voi mângâia, pe el și pe cei ce plâng împreună cu el. Voi pune lauda pe buze: 'Pace, pace celui de departe și celui de aproape' – zice Domnul – Da Eu îl voi tămădui” (Isaia 57,18,19).

El dorește mai întâi să ne aducă tămăduirea sufletului de rana păcatelor noastre și să ne dea asigurări de valoare veșnică, iar aceste suferințe, care nu țin decât în scurta noastră viață, trebuie să-și facă lucrarea – formarea și curățirea caracterului nostru.

În aceste versete, se vede mila lui Dumnezeu pentru a aduce mângâiere și pentru cei ce plâng împreună cu cel în suferință. Suferința unuia poate fi o suferință colectivă și toți

ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU,

un bun sprijin în suferință

își unesc glasurile pentru mijlocire pentru cel lovit de boală. Rugăciunea comună aduce binecuvântări și mângâieri comune. David descrie, în Psalmul 35, 13.14, cum își manifestă împreună-simțire față de prietenii bolnavi: „Și eu, când erau ei bolnavi, mă îmbrăcam cu sac, îmi smeream sufletul cu post, și mă rugam cu capul plecat la sân. Umblam plin de durere ca pentru un prieten, pentru un frate; cu capul plecat ca de jalea unei mame”.

Cât de încurajat sunt deseori, în parcurgerea drumului suferinței, când știu că mai mulți prieteni și frați, mijlocesc prin rugăciuni sincere și fierbinți către tronul harului, pentru mine, pentru întărirea mea în credință și răbdare și pentru vindecarea mea, dacă acesta este planul Său. Și doresc să le mulțumesc și pe această cale tuturor acelor care manifestă această împreună-simțire, unită cu rugămintea mea, de a continua până la rezolvarea finală, potrivit planului Său. Studiind cu multă atenție, în ultimul timp, o parte din cartea Psalmilor, am observat că suferința fizică era foarte prezentă în viața celor ce compuneau aceste cântări de laudă și mulțumire la adresa Creatorului și Mântuitorului nostru. În unele cazuri, rugăciunea celui bolnav era imediat ascultată și tânguirea se transformă în laudă. În Psalmul 30, 2.3.9-12, putem vedea un astfel de caz: „Doamne, Dumnezeule, eu am strigat către Tine, și tu m-ai vindecat. Doamne, Tu mi-ai ridicat sufletul din locuința morților, Tu m-ai adus la viață din mijlocul celor ce se pogoară în groapă... Ce vei câștiga dacă-mi verși sângele și mă pogori în groapă? Poate să te laude țărâna? Poate ea să vestească credințioșia Ta? Ascultă, Doamne, ai milă de mine! Doamne, ajută-mă! Și mi-ai prefăcut tânguirea în veselie, mi-ai dezlegat sacul de jale, și m-ai încins cu bucurie, pentru că inima mea să-Ți cânte și să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururea Te voi lauda!”

În Psalmul 103, 1-5, găsim asigurarea iertării păcatelor în prima etapă și apoi și vindecarea de boli:

„Binecuvântează, suflute, pe Domnul și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt! Binecuvântează, suflute, pe Domnul,

și nu uita nici una din binefacerile Lui! El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare; El îți satură de bunătați bătrânețea și te face să întinerești iarăși ca vulturul”.

În cartea scrisă de profetul Ieremia, am descoperit o suferință asemănătoare cu a mea când mult, după miezul nopții, suferința și usturimea pe care o aveam pe întreaga trahee nu mai înceta, deși încercam diferite siropuri, ceaiuri și medicamente. La capitoul 15, 18.19, am găsit această experiență:

„Pentru ce nu mai conținește suferința mea? Pentru ce mă ustură rana și nu vrea să se vindecă? Să fii Tu pentru mine ca un izvor înșelător și ca o apă care nu seacă?” De aceea așa vorbește Domnul: 'Dacă te vei lipi iarăși de Mine, îți voi răspunde iarăși și vei sta înaintea Mea; dacă vei despărți ce este de preț de ce este fără preț, vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la tine, nu tu să te întorci la ei.”

Dorind să înțeleg și să ascult acest sfat al lui Dumnezeu, am constatat că atenția mea în ultimul timp a fost îndreptată mai mult spre tratamente și către persoanele care mă îngrijeau, decât la Dumnezeu. A fost necesară o schimbare pentru a pune pe primul loc apropierea de Dumnezeu, printr-un studiu cu toată inima și înălțând cu mai multă căldură sufletul meu către El. Și în acest fel, pustiul fizic și sufletesc a început să înflorească și am crescut în încredere și iubire față de El, descoperind noi făgăduințe pline de speranță, care îmi întăresc zilnic sufletul și trupul.

În ultimul timp, am avut privilegiul de a sta mai aproape de lucrurile create de Dumnezeu, beneficiind de

aer curat, cântatul păsărilor, peisaje încântătoare și de o hrană potrivită nevoilor organismului meu, alături de purtarea amabilă și iubitoare a persoanelor cu care sunt în legătură.

Toate aceste binecuvântări reunite mă ajută să-mi fac convingeri tot mai reale despre noul cămin ceresc. Acolo ne vom putea simți ca în propria casă, fiind definitiv absolviți de suferință, boală și moarte și într-un mediu încântător, nepătat de păcat. Cerul este locul unde vom putea întreține o sfântă comuniune cu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și cu toate creaturile necăzute, alături de toți cei care au fost biruitori în lupta grea de pe acest pământ. Acolo voi putea înțelege mai clar cât de mult ne-a iubit Dumnezeu și că toate meritele pentru salvarea noastră I se cuvin numai Lui.

Odată cu trecerea timpului, am înțeles că Împărăția veșnică devine subiectul cel mai important și de interes, iar ceea ce era odată pustiul a devenit înfloritor chiar și aici, în această lume a păcatului. Acest lucru este posibil, dacă dorim și-I permitem lui Dumnezeu să fie tot mai aproape de noi.

Alexandru Stroescu,
Comunitatea
Popa Tatu, București

Omul ca om

PETRU BLAJ

Mâinile Tale m-au plăsmuit, însăși Mâinile Tale, chipul ce-l am mi l-au dat... Oare nu m-ai turnat tu ca pe lapte, iar mai apoi m-ai încheat ca pe un caș. M-ai îmbrăcat cu carne și cu piele și m-ai țesut din oase și din vine? Apoi mi-ai dat viață și ai vegheat, cu grijă și cu drag, la fiecare răsuflare a mea." (Iov 10, 8-12 – trd. Petru Creția)

Dacă medicina este întemeiată pe date, filozofia pe concepte și teologia pe revelație, atunci omul, ca obiect de studiu, ne apare pe rând ca *ființă* în medicină, ca *esență* în filozofie ori ca *devenire* în teologie.

Pentru psihiatru, omul se naște idiot (fără limbaj, noțiuni etc.) și moare dement.

Pentru filozof, omul se naște plângându-și trebuințele și moare pentru că trebuie.

Pentru teolog însă, omul se naște în păcat și moare chiar datorită acestuia.

Nu mai rămâne decât să ne întrebăm: Ce fel de *ființă*, ce fel de *esență* și ce *devenire* presupune viața noastră umană?

Ce este în definitiv omul: animal, înger, demon, zeu, sau nici una din cele menționate?

Omul ca animal

Dacă privim prin prisma medicală, omul ca *ființă* este descris ca fiind ceva mai mult decât un animal, ceva deosebit de complex, chiar de necunoscut (a se vedea cartea medicului savant Alexis Carrel, *Omul ființă necunoscută*).

Chiar handicapul din naștere – spun medicii academicieni – este un om ce prin forța împrejurărilor a fost împiedicat să-și dezvolte personalitatea datorită bolilor genetice, traumatiche, infecțioase etc.; și cu toate acestea, el este un *om*. Înfrățirea unui om este inconfundabilă cu înfrățirea unui animal.

Din punctul de vedere al filozofiei, situația se înrăutățește abrupt, omul ca *esență* fiind considerat mult mai rău, mai sălbatic, mai înfrorător și mai de temut decât un animal (A. Schopenhauer). Nu e nevoie de o imaginație bogată pentru a descrie o fiară inteligentă, care ucide după un plan bine chibzuit, îndelung meditat, fără remușcări, scrupule ori altceva de felul acesta. O astfel de fiară nu poate fi

„Doar Tu i-ai făcut pe toți
Oameni, și nu altceva;
Doar singuri, ei s-au făcut
nu știu ce.”
Paul Sân-Petru

materializată decât de om (căci marele nostru „noroc” e că lupul, leul și ursul nu fac raționamente logice, silogisme sau sofisme, cu privire la tehnica lor de atac, căci nu am mai fi existat demult).

Nu mică mi-a fost mirarea, când am căutat punctul de vedere teologic cu privire

la acest subiect, să constat că mari teologi ai vremilor (Chiril al Alexandriei, Mihail Psellos, Toma d'Aquino) scriu despre om ca despre un animal rațional, cu atâta convingere că printre cei mai proaspeți corifei ai teologiei moderne, Nella Panayotis, apar titluri ca: *Omul, animal îndumnezeit* – 1995. Dar vina pentru această părere eronată nu era la teologii respectivi, ci la traducătorii lor în limba română care, în loc să traducă cu *făptură*, *creatură* sau *viețuitor*, cuvinte atestate în revelație, ei au tradus cu termenul de animal, care în românește, prin definiție, înseamnă: fără rațiune sau limbaj articulat. S-a ajuns astfel la paradoxul că omul este animal, deci fără rațiune, dar cu rațiune sau chiar îndumnezeit – numai vaca sfântă a hindușilor ar putea împlini un astfel de deziderat. Chiar și Lucian Blaga, după umila lui teologie, constatare că *omul se realizează cu totul pe altă linie decât cea a animalității*. Ceea ce este adevărat și trist în același timp este totuși concluzia teologică și biblică, deci revelată, că omul, deși nu este un animal ca *devenire*, poate deveni animal, dobitoc fără minte, după expresia biblică. (2 Petru 2,12; Iuda 1,10; Ps. 48,20 – trd. BVA)

Omul ca înger

Ca *ființă*, omul nu e înger, căci a fost creat „cu puțin mai prejos” decât acesta, iar medicina nici n-a avut, nici nu are și nici nu va avea vreodată senzația sau impresia că se ocupă cu studiul îngerilor și tămăduirea acestora. Ca medic, eu nu am auzit de așa ceva și sper că nici dumneavoastră, cititorii acestei reviste.

Ca *esență*, scria R. Descartes: „eu nu sunt, cu adevărat vorbind, decât **un lucru care gândește**, adică un spirit, un intelect, o rațiune”, dar nu un înger.

Ca *devenire* însă, prin nașterea spirituală și prin transfigurarea învierii, omul poate deveni înger (Apoc. 1,21) sau viețui ca îngerii din cer (Mat. 22,30; Luca 20,36; Ellen White, *Minte, caracter, personalitate* p.17)

Omul ca demon

Aici se pare că lucrurile se simplifică și devin astfel fără prea multe comentarii. Ca *ființă*, omul nu este demon, nici ca *esență* nu este demon, dar ca *devenire*, prin viețuire, omul poate deveni demon. (diabolos: In, 6,70)

Omul ca zeu

Din perspectiva medicinei, *ființa om* nu este zeu, nici măcar un zeu căzut, care își amintește de cer – cum credea Lamartine – căci a fi *rege, stăpân*, peste toate ființele de pe pământ nu e deloc sinonim cu a fi zeu.

Ca *esență*, sufletul și duhul omului sunt păcătoase (2 Cor. 7,1; Tit 1,15; Prov. 21,10), căci adjectivul *psychikos* derivat din *psyche* – suflet – înseamnă: suflesc, firesc, pământesc, păcătos. (1 Cor. 2,14)

Ca *devenire*, prin locuirea Duhului Sfânt în noi, fără a se confunda cu natura noastră păcătoasă, omul poate fi partaș de natură divină (conf. Rom. 8,14), iar ca judecător chiar și al îngerilor decăzuți, investit de Dumnezeu, omul este numit „dumnezeu”. (Ps. 82,6; 1 Cor. 6,3)

În concluzie

Omul nu este animal, înger, demon sau zeu, ci câte puțin din fiecare. Mai explicit: omul nu este nici ca *ființă*, nici ca *esență*, animal, înger, demon sau zeu, dar ca *devenire* omul este puțin din fiecare. Atenție ca **DEVENIRE!**

Psihicul (sufletul), personalitatea, se formează odată cu omul. El este prescris genetic de Dumnezeu doar ca *potență* în ierarhizarea sistemului nervos, stabilită de Creator, dar fiecare structură psihică este construită cu material informativ după propria noastră alegere. *Realitatea în act* este opera unei alegeri conștiente. Înainte ca neurobiologii, psihiatrii, psihologii etc. să demonstreze acest adevăr, cu sute de ani în urmă, Pico della Mirandola scria: „O, Adame!... nu te-am făcut nici ceresc, nici pământesc, nici muritor, nici nemuritor, pentru ca singur să te înfățișezi în forma pe care tu însuși o preferi, ca și cum prin voia ta ai fi propriu-ți sculptor și plasmuitor de cinst.”

Nu degeaba ne-a lăsat Dumnezeu în Eden desăvârșiți, dar *neterminați* în

sensul cel mai bun al cuvântului, căci devenirea noastră prinsă în planul lui Dumnezeu este atât de mare, încât doar veșnicia îi va fi suficientă. Un monolog shakespearian ar putea să-ți îndrepte gândul spre cea mai frumoasă devenire: „Ce capodoperă e omul! Ce nobil în rațiune! Ce infinit în facultăți! Cât de asemănător unui înger în acțiune! Cât de asemenea unui zeu în concepție! Frumusețea lumii! Modelul desăvârșit al ființelor!”

Și pentru că sinteza între *a fi* și *a nu fi* este devenirea, omul nu este, ci **devine**, mereu **devine**, ca o operă neterminată, în continuă facere și prefacere, fizică și spirituală, proiectată de Dumnezeu pentru veșnicie.

Te laud, Doamne, că sunt o făptură atât de minunată! (Ps. 139,14)

dr. Petru Blaj,
prezbiter,
Comunitatea Tecuci

CUM SĂ-L URMEZI PE DOMNUL

În vara anului 1985, am primit botezul în comunitatea Sibiu, iar cei care m-au ajutat să cresc în credință au fost frații Costel Mitran și Valeriu Gheorghiu care, cu multă răbdare, m-au învățat cum să-L iubesc și să-L urmez pe Domnul Isus. La scurt timp după aceea, în iarna anului 1987, o familie de frați: Marianne și Cornel Schell se pregăteau să plece în Germania și doreau ca în casa lor din Gârbova, jud. Alba, să rămână tot frați adventiști care să continue lucrarea începută de ei în acea localitate. Așa că am fost chemată eu și sora mea, cu care m-am botezat odată, să locuim acolo cu familiile noastre. Această decizie nu era ușor, de luat așa că am rugat pe familia Mitran să mă sprijine în rugăciune pentru a cunoaște care este voia Domnului cu privire la acest proiect. Am postit și m-am rugat ca Domnul să îmi dea un semn prin soțul meu care nu era botezat, dar care venea la biserică și își dădea zecimea în fiecare lună. Problema era că soțului meu nu îi plăcea la țară. Dar la Gârbova aveam posibilitatea să avem Sabatul liber, deoarece lucram croitorie prin Cooperativa de consum. După post și rugăciune, soțul meu și al sorei mele le fac o vizită fraților și se hotărăsc să ne mutăm la țară. Domnul a făcut o minune și soțul meu a luat decizia să ne mutăm la țară, deși el avea un serviciu bun și bine plătit, acolo unde locuim.

Lucram croitorie de serie și lucram și particular, ca să pot intra în legătura cu oamenii din comună și să pot vorbi cu ei despre adevărurile sfinte, și Domnul era cu mine. Nu pot să spun că au fost numai zile cu soare, pentru că cel rău se lupta să mă împiedice, dar cu ajutorul Domnului biruiam. Frații din Sibiu

ne-au sprijinit cu lucrarea din casă în casă și în susținerea unei evanghelizări publice la Căminul cultural, dar în ciuda eforturilor noastre misionare parcă nu aveam nici un spor. Poate și datorită faptului că în sat erau două adunări de penticostali și una de creștini după evanghelie și la ei se ducea lumea mai ușor. După câțiva timp, ne-au ajutat și frații colportori din Alba Iulia, dar tot fără roade. Am făcut studii de Daniel și Apocalipsa, dar nu reușeam să le terminăm pentru că nu mai veneau oamenii când aflau lucrurile la care trebuia să renunțe pentru a-L urma pe Domnul. Așa că noi îi pregăteam cu studii biblice, iar ei se botezau la celelalte biserici amintite, pentru că era mai ușor. Între timp, s-a botezat și soțul meu și acum împărțeam totul amândoi. Ne rugam împreună și ne-am pus cu totul la dispoziția Domnului. Am făcut NET-ul cu Mark Finley, fără nici un rod. Apoi, am făcut evanghelizarea cu DVD-uri cu fratele Nicu Butoi. Venea lumea, asculta cu plăcere, dar la sfârșit, noi rămâneam dezamăgiți și singuri.

În iarna anului 2003, am vizitat comunitatea adventistă română din Lawrenceville, Atlanta, din Statele Unite, unde am întâlnit frați minunați, care mi-au dăruit 8 kg de casete audio cu fratele Butoi și Edi Constantinescu, iar mai târziu, mi-au trimis pachete cu obiecte de îmbrăcăminte și încălțăminte pentru săraci. Doresc să le mulțumesc pe această cale și știu că Domnul Isus le va răsplăti ostenele.

Soțul meu lucra cu ziua la construcții în comună și mereu vorbea cu oamenii din Cuvântul lui Dumnezeu. Am început să împrumutăm și casete audio, dar nu era de ajuns. Ne rugam ca

Domnul să ne ajute să împărțim lumina care ne-o dă prin Duhul Sfânt, dar nu prea aveam cui. Parcă le vorbeam unor urechi surde.

Ani de zile, neputând merge la adunare din lipsa mijloacelor de transport care nu circulau în Sabat, stăteam acasă, iar când trebuia să luăm Sfânta Cină fratele pastor de la Alba Iulia ne-o servea acasă.

Într-o zi din săptămână, am mers la Sebeș Alba, unde aveam trei surori trecute de 70 de ani și le-am dat zecimea ca, în Sabat, să o pună la adunare și acolo am întâlnit-o pe sora Eugenia Neff, care era colportoare și avea pe inimă lucrarea din orașul Sebeș și care mi-a propus să lucrăm împreună. Atunci, pe moment, nu i-am dat nici un răspuns, deoarece aveam nevoie de timp să mă rog și, cu toate că doream să fac această lucrare, acum mă temeam, ca Moise lângă rugul aprins, că nu o să fiu în stare să fac această lucrare.

Înainte de a mă boteza, eu am cântat muzică populară și am acumulat niște boli care și-au făcut apariția mai târziu. Făceam des pneumonie mixtă, am astm bronșic, am fost operată de două ori la abdomen, am diabet zaharat tip II, pe bază de stres, cardiopatie ischemică cu insuficiență cardiacă, piciorul drept rup de trei ori și trei AVC (accident vascular cerebral) cu paralizie. Și Satana mă speria cu toate aceste boli. Când i-am spus soțului meu că vreau să merg ca voluntar în lucrare a spus să ne rugăm ca să nu mă ia salvarea de pe stradă. Cu toată teama de boală, care mi-o inspira Satana, după două-trei săptămâni, primesc semnul de la Domnul și o bucurie fără margini m-a cuprins că îmi venea atunci pe moment să plec în lucrare.

De luna următoare, am început să lucrez cu sora Eugenia Neff și eram așa de bucurioasă că pot, în sfârșit, să lucrez și să pun în practică toată lumina acumulată atâți ani. Când am început să lucrez pentru Domnul, duceam medicamentele cu mine, dar nesimțind nevoia,

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

UN ÎNDEMN

le luam foarte rar. Nu mai aveam tensiune mare, scăzuse și glicemia și astmul bronșic mi-a dispărut de tot.

Ne rugam amândouă ca Domnul să ne dea curaj și să ne dirijeze gândirea, gesturile, vorbirea, pentru că ne simțeam așa de nevrozice pentru lucrarea aceasta așa de importantă pe care o făceam. Avem o bucurie în suflet că putem să împărțăm și altora iubirea și purtarea de grijă a Mântuitorului nostru scump. Domnul Isus ne pune în gură cuvinte potrivite pentru fiecare suflet care venea la standul nostru și se simțeau încurajați, îmbărbătați și nu plecau până nu le vorbeam despre iubirea Mântuitorului și revenirea Lui în slavă. Mulți veneau să-și măsoare tensiunea doar ca să poată sta de vorbă cu noi despre problemele lor sufletești și plecau laudând și mărind pe Tatăl ceresc.

Mi s-a întâmplat, ca și lui Aaron, că vorbeam cu oamenii lucruri pe care nu le știam mai înainte și aceasta o știu numai cei ce se pun la dispoziția Domnului.

Veneau la standul nostru de sănătate oameni cu funcții înalte și se mirau de noi ce fel de femei suntem de facem așa ceva pe gratis, când totul se plătește. Stăteam la stand de la ora zece dimineața până la ora șase după-amiaza și nu eram obosită, cu toate că înainte cea mai mare parte a timpului o dormeam. Acum, seara, suntem bucurioase și-I mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare biruință.

În luna ianuarie a acestui an, am făcut un nou AVC cu paralizie pe partea dreaptă, însă I-am mulțumit lui Dumnezeu, pentru că în șapte zile mi-am revenit și am început să vorbesc din Biblie pacienților și rudelor care veneau în vizită. Având Biblia cu explicații la sfârșit, răspundeam la întrebări mai ușor, până noapte târziu.

De fiecare dată când mă internam în spital, Domnul mă folosea pentru a explica Cuvântul sfânt. Odată, când am făcut AVC cu pareză pe partea dreaptă, mi-a fost atacată partea de vorbire, dar după patru zile de tratament, mi-am revenit și am putut să vorbesc.

Într-o seară, pe la orele 23, doctorul neurolog a făcut o vizită neanunțată la toate saloanele de pe coridor. Ușile erau deschise și eu cântam cântări din *Cele 100 de Immuri*. Când m-a văzut, doctorul mi-a spus că sunt un fenomen nemaîntâlnit de el și că dorește să cânt mai departe, deoarece aceste cântări au asupra bolnavilor un efect benefic, dar să nu mă obosesc. Cântam și vorbeam din Cuvântul Domnului până noaptea târziu și Domnul Isus era cu mintea și cu gura mea.

Am scris aceste experiențe pentru ca cei care le vor citi și care Îl iubesc pe Domnul Isus să lase locuințele confortabile, piedicile și problemele pe care le aduce cel rău peste noi și să lucreze cu toată dăruirea pentru Cel care ne-a mântuit. Domnul rezolvă toate problemele imposibile, dacă noi le punem în mâinile Sale, în care sunt săpate numele noastre și să luminăm pe cei care trăiesc în întuneric. Domnul să ne ajute pe toți, și Numele Lui să fie slăvit și laudat de acum și-n veac de veac, Amin.

Rafila Rus

De mult timp nu am mai dat curs unui îndemn interior ca acesta. Dar în ziua aceea, îndemnul era clar și puternic. Cel puțin așa îl percepeam eu. „Mergi la Curtea de Apel”, răsună acest îndemn în interiorul meu.

La parter, doi polițiști m-au oprit să mă întrebe unde vreau să merg. Le-am spus cine sunt și că vreau să merg la fiecare birou. Unul dintre ei a sunat la secretariat și a primit răspunsul că vine o secretară să mă vadă. Când m-a văzut, a spus că pot să merg. La etajul I, avocații și judecătorii erau într-o pauză de ședințe și nu prea mi-au dat atenție. Doar o doamnă a fost interesată și a luat o carte de educație. O altă doamnă mi-a spus să merg și la etajul II unde este Parchetul Anticorupție. Și am mers. La ușa de la intrare, era un alt polițist. De data aceasta, el era și mai hotărât să nu-mi permită să merg la birouri. Dar știam că Dumnezeu m-a adus cu un scop acolo, așa că nu am renunțat ușor. L-am rugat să întrebe personalul de acolo dacă doresc sau nu cărți de la Editura „Viață și Sănătate”. Au venit două doamne și m-au invitat într-o sală de ședințe. Le-am prezentat cărți din domeniul sănătății, dar nu prea erau interesate. În acel moment, mi-a trecut prin minte un gând pe care l-am transformat în rugăciune: „Doamne, ajută-mă să prezint și cărțile spirituale”. „Și de ce nu aș face-o acum”, mi-am zis.

Am scos direct cartea *Patriarhi și profeți*. Am prezentat-o ca fiind primul volum din seria *Conflictul veacurilor*. Mai aveam și *Hristos, Lumina lumii*. Prima dintre ele, doamna Irina, a spus că vrea tot setul. Cealaltă doamnă a spus că vrea și ea setul tot întreg. Și aceasta, fără să am la mine toate cărțile.

De 8 Marie, am trecut pe la ele și le-am făcut câte o surpriză „plăcută și neașteptată”, după cum au spus ele. Când le-am dus comanda, pe 15 martie, au mai chemat și alți colegi să vadă cărțile. O doamnă a cumpărat mai multe cărți de sănătate. Însă un domn părea meditativ și se vedea că se luptă cu o decizie, în timp ce se uita la cărți. Mă rugam în gând pentru el. Am pus din nou accent pe seria *Conflictul veacurilor*. În final, a spus: „Vreau și eu aceste cinci volume, 'intacte', pentru că vreau să le fac cadou”. În ziua aceea a luat doar două cărți de sănătate. I-am dus apoi setul, împreună cu cartea *Sărut mâna, Doamnă*. M-a rugat să revin cu noutăți. Și chiar în această zi, când scriu aceste rânduri, am fost să-i duc unele noutăți. Am plecat de acolo, mulțumindu-I lui Dumnezeu, dar și polițistului de la intrare.

Dar, când să ies din instituție, am văzut că pe o ușă din dreapta scria Camera Avocaților. Am bătut și acolo. Nici un răspuns. Așa că am deschis ușa de la ieșire, dar în acel moment s-a deschis și ușa la care bătusem.

M-am întors și un domn amabil m-a invitat înăuntru, întrebându-mă în glumă dacă „mușcă ușa”.

Nu am auzit nimic, de aceea nu am intrat, i-am zis. A cumpărat mai multe cărți de sănătate. Aceasta a fost desertul după un prânz bun.

Și când mă gândesc că totul a pornit de la un îndemn venit din partea Celui care a pregătit totul, a condus totul și a făcut totul. Slavă Lui!

Ana Barcan

Înțelegând „Generația înstrăinată”

EMANUEL BAN

Generații diferite

Distanța socială și emoțională, care îi separă pe adulți de copiii lor, a existat întotdeauna, în diferite grade. Este normal ca fiecare nouă generație să dorească să-și stabilească o identitate unică, diferită de cea a părinților. Dar atunci când au loc schimbări majore la nivelul societății, într-un timp foarte scurt, diferențele dintre generații se măresc. Este posibil ca nici o generație din istorie să nu fi fost martoră la atât de multe schimbări, într-o perioadă atât de scurtă de timp, ca generația adolescenților de astăzi.

Gândește-te puțin: mulți nu-și amintesc o lume fără SIDA. Mulți sunt prea tineri să-și amintească de căderea comunismului. Nu-și pot imagina o lume fără computere, jocuri video sau Internet. Lumea s-a schimbat cu repeziciune de când s-au născut ei, iar adolescenții din zilele noastre

reflectă aceste schimbări. Ei reprezintă prima generație care consideră că tehnologia computerelor este un drept câștigat prin naștere. Majoritatea tinerilor nu s-au angajat, de fapt, într-o

rebeliune împotriva părinților lor, ci se simt pur și simplu îndepărtați de aceștia.

Dacă mi s-ar cere să identific motivul

principal pentru care tinerii noștri cedează în fața ispitelor unei culturi fără Dumnezeu și se dedau uneori la fapte de violență necontrolată, aş spune că aceștia se simt singuri, înstrăinați și nesiguri cu privire la propria identitate. Mulți tineri, chiar și aceia care aparțin unor familii creștine serioase, se simt înstrăinați și îndepărtați de părinții lor, de adulți, în general, și de întreaga societate în ansamblul ei.

Înstrăinarea relațională, pe care o resimt tinerii noștri astăzi, este înfricoșătoare cât și dureroasă din punct de vedere emoțional pentru ei. Majoritatea comportamentelor antisociale, pe care le manifestă, reprezintă rezultatul acestei înstrăinări. Pentru a putea intra în legătură cu această generație înstrăinată, trebuie să înțelegem mai întâi cum sunt ei de fapt și de ce se simt atât de înstrăinați și de singuri.

On-line, dar înstrăinați

Generația înstrăinată se regăsește într-un segment al populației căreia i s-a atribuit denumirea de „echo boomers”; sunt cei născuți între anii 1977-1994. Ei formează, probabil, generația cea mai bogată, mai educată și mai aptă fizic din istorie. Tinerii noștri cresc într-o societate prosperă, în care posibilitățile de afirmare și accesul la informație sunt aproape nelimitate. Mai mult de jumătate dintre adolescenții de astăzi sunt conectați la Internet.

Tinerii de astăzi nu se conectează la Internet numai pentru a avea acces la informație și distracție. Un număr tot mai mare de tineri se folosesc de e-mail și de *chat rooms* (discuții on-line) în încercarea de a crea punți de legătură cu ceilalți. Cu toate acestea, cei care caută o conexiune emoțională și relațională pe Internet își dau seama că relațiile electronice sunt neîmplinitoare – reprezentând un substituent fără valoare pentru prietenia și interacțiunea personală. Un studiu realizat la Universitatea Carnegie Mellon din Pittsburgh a demonstrat următorul lucru: cu cât o persoană petrece mai mult timp pe Internet, cu atât este mai depresivă, mai stresată și mai singură.

Aparatură de ultimă oră, care permite copiilor noștri să intre în legătură electronică cu oameni din întreaga lume, ar putea, în același timp, să-i încurajeze să rupă relațiile cu cei

din propria casă. Copiii și părinții lor petrec mai mult timp cu ochii pironiți în ecrane, decât într-o interacțiune reală unii cu alții.

Două studii majore cu privire la tinerii din biserici au demonstrat următorul lucru: cu cât un tânăr are o relație mai apropiată cu părinții săi, cu atât mai redus este riscul de a se deda la comportamente inacceptabile. Cu toate acestea, statisticile îngrijorătoare subliniază înstrăinarea tot mai mare și sentimentul de singurătate al acestei generații.

Copiii tăi s-ar putea să nu se afle în pragul violenței, dar s-ar putea să fii șocat să afli cât de înstrăinați se simt unii dintre ei.

Noua prăpastie a limbajului cultural

O prăpastie a limbajului cultural îi desparte pe adulți de tineri, iar majoritatea adulților nici nu-și dau seama de această realitate. De fapt, majoritatea tinerilor vorbesc o limbă complet diferită de cea a părinților lor și a celorlalți adulți. Nu mă refer aici la argoul folosit de copiii de astăzi, pe care majoritatea adulților nu-l înțeleg. Mă refer la faptul că adulții și tinerii folosesc un vocabular comun, însă cu definiții diferite, fără să fie conștienți de aceste diferențe. Îți poți da seama de ce adulții și tinerii care vorbesc limbi diferite nu pot să intre în legătură unii cu alții?

Majoritatea semnalelor pe care le receptează un adolescent prin intermediul educației publice, din publicitate, filme, TV, muzică seculară și de la colegii săi sunt impregnate cu doctrina culturală a postmodernismului. Postmodernismul este o viziune despre lume și viață caracterizată de convingerea că adevărul este *creat* mai degrabă decât *descoperit*. Valorile adolescenților sunt plămădite în mod subtil de postmodernism, pe când valorile părinților reflectă viziunea propriei lor generații. Terminologia este deseori aceeași, însă definițiile acestor termeni diferă de la o generație la alta.

De exemplu, postmodernismul consideră că identitatea individului este inseparabilă de ceea ce o persoană face, gândește și crede. Astfel, copiii de astăzi sunt influențați în a crede că ceea ce sunt este în mod esențial identic cu ceea ce cred sau fac. Așadar, dacă

opiniile, educația sau metodele tale de disciplinare intră în conflict, într-un fel sau altul, cu modul în care copiii tăi gândesc sau acționează, ei ar putea crede că îi respingi. Dacă sugerezi că modul în care se comportă este greșit, ei ar putea să aibă impresia că îi judeci. Dacă le critici prietenii sau modul în care se îmbracă, este foarte posibil ca ei să perceapă această critică drept un afront personal. Cuvântul *acceptare* a fost redefinit pentru această generație.

Cuvântul *toleranță* are de asemenea un sens diferit pentru această generație, față de generațiile anterioare. Cultura postmodernă îi învață cu subtilitate pe tineri că oamenii care nu acceptă cu toată inima crezurile și stilurile de viață ale altora sunt intoleranți și fanatici, care știu doar să-i judece pe alții – și nimeni nu ar vrea să aibă o relație cu un fanatic.

Observați un alt cuvânt care a fost redefinit cu subtilitate de către cultura postmodernă: *adevărul*. Ca adult care crede în Scriptură, accepți fără îndoială anumite lucruri ca fiind adevărate în mod absolut universal, adică adevărate pentru toți oamenii, indiferent de loc și de timp. Accepți, de asemenea, că aceste adevăruri absolute sunt determinate de Dumnezeu și sunt comunicate prin Cuvântul Său.

Generația actuală – prima care a crescut în era postmodernă – nu acceptă în mod universal existența adevărului obiectiv. De vreme ce, pentru un postmodern, adevărul este mai degrabă *creat* decât *descoperit*, fiecare cultură își construiește propriul adevăr care este valabil doar în acea cultură. Postmodernii sunt de părere că oricine pretinde că deține un adevăr obiectiv, care judecă în mod nefavorabil valorile, crezurile și stilul de viață ale unei alte persoane, este de fapt un fanatic intolerant. De aceea adolescenții nu vor să accepte valorile părinților lor. Ei au fost condiționați să-și creeze propriul adevăr și un stil de viață care funcționează pentru ei, chiar dacă astfel ar putea intra în conflict cu valorile părinților lor.

De vreme ce tinerii de astăzi au crescut sub această influență într-o măsură oarecare, ei ar putea să discute probleme importante, folosind aceiași termeni ca tine – însă cu definiții diferite.

Salvează generația înstrăinată

Influențele culturii postmoderne asupra acestei generații au făcut ca intrarea într-o relație semnificativă cu membrii ei să devină o provocare extrem de dificilă. Însă chiar și în mijlocul acestor forțe, distanța și singurătatea pe care le simt tinerii noștri nu ar fi atât de distrugătoare dacă părinții, liderii de tineret, pastorii și educatorii creștini ar înfrunta cultura prin rugăciune și prin construirea unor relații durabile cu copiii lor.

Dacă sentimentul de înstrăinare și singurătate al tinerilor noștri nu este abordat în timp util și într-un mod adecvat, și dacă sunt lăsați singuri să se descopere pe ei înșiși, distanța pe care o resimt față de adulți devine o prăpastie care îi izolează complet din punct de vedere relațional.

Când auzi disperarea unor tineri, poți înțelege de ce tinerii se caută atât de mult unii pe alții. Poți înțelege de ce bandele sunt atractive pentru ei. Copiii noștri au nevoie astăzi de legături relaționale puternice pentru a fi capabili să-și găsească drumul în lume și pentru a scăpa de curentul distructiv al singurătății.

Da, dorești ca tinerii tăi să trăiască bine și să se comporte frumos. Dar ei vor continua să se confrunte cu singurătatea și golul interior, până îi vei convinge că fiecare în parte este iubit pentru unicitatea sa ca persoană. Aceasta ar putea să sune a clișeu demodat, însă nu este mai puțin adevărat: **copiilor tăi nu le va păsa cât de mult știi, până nu vor ști cât de mult îți pasă.**

Provocarea reală care se așterne în fața noastră constă în a învăța cum să pătrundem în lumea complexă și adesea plină de confuzie a tinerilor noștri și cum să legăm relații la un nivel profund, emoțional, pe care nici o influență culturală să nu le poată distruge.

Prelucrare după cartea Generația înstrăinată de Josh McDowell

Emanuel Ban, director,
Departamentul Tineret,
Conferința Transilvania
de Nord

ANTIDOT PENTRU DESCURAJARE

NICOLAE MIHAI HOREA

In luna septembrie a anului trecut, la Iași, a avut loc Congresul Național de Psihiatrie. Lucrările prezentate acolo au adus câteva informații deosebit de interesante. Una dintre aceste informații a fost cea care arăta că circa 18% din populația României prezintă probleme psihice de un fel sau de altul. În marile aglomerații urbane, acest procent se ridică la 70%. O altă lucrare sublinia că mulți dintre cei care merg să lucreze în străinătate prezintă, la întoarcerea în țară, probleme psihice majore, etiologia fiind plurifactorială. Există și printre adventiști persoane descurajate, debusolate, pentru care bucuria, optimismul sunt noțiuni lipsite de semnificație? Din păcate da, deși nu ar trebui să fie așa, dată fiind apartenența noastră la singura biserică care are adevărul structurat și inspirat chiar de Dumnezeu. Vom analiza câteva motive pentru care un creștin adventist poate să devină depresiv, descurajat, să-și piardă echilibrul psihic și să fie la fel de vulnerabil ca restul oamenilor din jurul său, așa cum reies aceste motive din scrierile Spiritului Profetic.

I. Atingerea standardelor lumești. „Inimile multor oameni trudesc din greu sub povara îngrijorării, deoarece luptă să atingă standardele lumii acesteia. Ei au ales să trăiască în slujba lumii, au acceptat greutățile și au adoptat obiceiurile ei. Astfel caracterul

lor s-a pătat, iar viața lor a devenit o povară. Pentru a-și satisface ambițiile și dorințele lumești, acești oameni își rănesc conștiința și se încarcă, în plus, cu povara vinovăției și a remușcării. Continua lor îngrijorare le devastează puterile vieții. Domnul nostru dorește ca asemenea oameni să abandoneze jugul acesta al robiei. El îi invită să accepte jugul Său, spunându-le astfel: 'Jugul Meu este ușor și povara Mea nu este grea'. El îi îndeamnă să caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprimăria Sa și le făgăduiește că le vor fi dăruite toate lucrurile care le sunt necesare în viața aceasta. Îngrijorarea este oarbă și nu poate desluși viitorul, dar Isus cunoaște sfârșitul de la început. Indiferent de situația dificilă prin care vom trece, El are deja pregătită o cale de rezolvare.” (Ellen White, *Minte, caracter, personalitate*, vol. 2, p. 104)

II. Creștinii care au inimile pline de neliniște. „Mulți dintre cei care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos au inimile pline de neliniște și îngrijorare, deoarece le este frică să se încreadă în Dumnezeu. Ei nu se consacră întru totul lui Dumnezeu, deoarece le este teamă de consecințele pe care le-ar implica o asemenea consacrare. Cu toate acestea, dacă nu vor experimenta o consacrare deplină, nu pot găsi pacea.” (*Idem*, p. 103)

III. Responsabilitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea mea.

„Când începem să ne ocupăm pe cont propriu de realizarea tuturor lucrurilor pe care le avem de făcut și să depindem de propria noastră înțelepciune pentru succes, noi luăm asupra noastră o povară pe care Dumnezeu nu ne-a dat-o și încercăm să o purtăm fără ajutorul Său. Ne asumăm responsabilități ce îi aparțin lui Dumnezeu și astfel ne așezăm realmente în locul Lui. În aceste condiții, suntem îndreptățiți să ne temem și să anticipăm pericolele și eșecul, deoarece ele vor veni sigur asupra noastră. Dar, dacă credem cu adevărat că Dumnezeu ne iubește și ne dorește binele, vom înceta să ne îngrijorăm cu privire la viitor. Dacă ne vom încrede în Dumnezeu așa cum se încrede un copil în părintele lui, atunci necazurile și crizele vieții noastre vor dispărea, deoarece voința noastră este confundată cu voința lui Dumnezeu.” (Idem, p. 102)

IV. Viitorul trebuie lăsat în grija lui Dumnezeu.

„Deși nevoile lor prezente sunt îndeplinite, mulți nu sunt dispuși să se încreadă în Dumnezeu pentru nevoile viitoare și sunt neliniștiți fără încetare ca nu cumva săracia să se abată asupra lor, astfel încât copiii lor să sufere lipsuri. Unii anticipează întotdeauna răul sau măresc imaginea dificultăților care există în realitate și astfel ochii lor sunt orbi față de binecuvântările pentru care ar trebui să fie mulțumitori. Obstacolele pe care le întâmpină, în loc de a-i determina să caute ajutorul lui Dumnezeu, singurul izvor al puterii, îi despart de El, deoarece ei sunt neliniștiți și plini de resentimente...”

Isus este prietenul nostru; tot cerul este preocupat de bunăstarea noastră, iar îngrijorarea noastră Îl întristează pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Noi nu avem voie să ne lăsăm în voia stărilor de anxietate, care nu fac altceva decât să producă spaima și să ne împovăreze, fără a ne fi de nici un ajutor în suportarea necazurilor. Această neîncredere în Dumnezeu, care ne determină să facem ca pregătirea pentru nevoile viitoare să devină obiectivul primordial al vieților noastre, ca și când fericirea ar consta în lucrurile acestea pământești, nu trebuie să ocupe nici cel mai mic loc în sufletul nostru. (Idem, p. 103)

Trăim în acele vremuri profetizate, când nimeni, în niciun fel, nu mai este în siguranță. Catastrofe naturale teribile, boli devastatoare care ating și oamenii, și animalele, boli

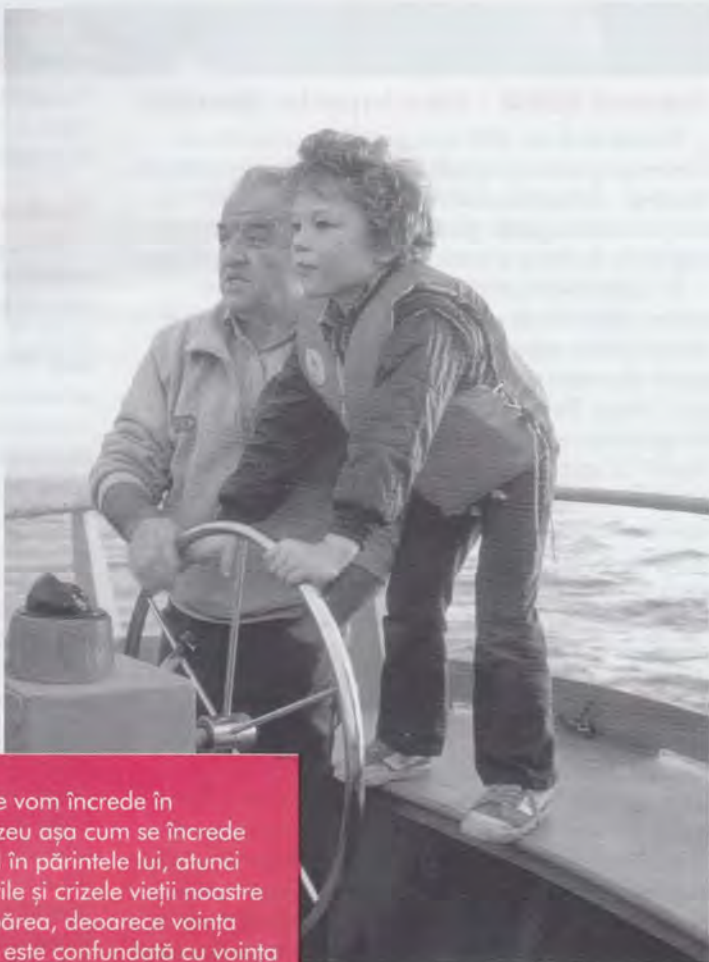
Dacă ne vom încrede în Dumnezeu așa cum se încrede un copil în părintele lui, atunci necazurile și crizele vieții noastre vor dispărea, deoarece voința noastră este confundată cu voința lui Dumnezeu.

degenerative, care fac victime la vârste din ce în ce mai tinere, fac viața tot mai dificilă și nesigură pe acest pământ. Siguranța – acea stare de încredere, pace interioară, liniște lăuntrică, bucurie care se cere împărțită cu semenii, de confort și sănătate – este o valoare din ce în ce mai greu de găsit. Sentimentul de siguranță a fost înscris în codul genetic de Însuși Creatorul. Nesiguranța, incertitudinea, duc la îmbolnăvire. Nu este de vină numai lumea, societatea în care trăim, de vină suntem în primul rând noi, eu și tu, iubitul meu semen, care citești aceste rânduri. De ce? Pentru că nu apelăm la antidotul depresiei, nesiguranței, anxietății. „Aceia care acceptă

principiul unic de a face din slujirea și onoarea lui Dumnezeu voința supremă a ființei lor, vor descoperi că toate obstacolele dispar și înaintea pașilor lor se deschide o cale liberă și ușor de urmat.” (Idem, p. 106)

Aici este secretul păcii, echilibrului psihic și al redobândirii sentimentului de siguranță. În momentul în care luăm antidotul, nu vor mai fi creștini adventiști cu probleme psihice, iar biserica va deveni un colac de salvare și pentru cei 18% români cu probleme de sănătate psihică.

dr. Nicolae Mihai
Horea,
Comunitatea
Constanța

Sabatul ADRA – ziua brațelor deschise

Sabatul din 6 mai 2006 a fost o zi în care ne-am aplecat privirea spre oameni și nevoile lor. În mai multe comunități din București – Învingători, Labirint, Lucăcești, Popa Tatu – au fost prezentate acțiunile specifice ADRA și au fost încurajate inițiativele de dăruire și participare la proiectele de binefacere.

În Comunitatea Labirint, am încheiat Sabatul și am început săptămâna în acest spirit. Sâmbătă seara, s-a lansat anunțul pentru acțiunea care urma să aibă loc a doua zi pentru ajutorarea victimelor inundațiilor din satul Chiselet, jud. Călărași. Bunuri, bani și resurse umane erau așteptate. Iar așteptările ne-au fost depășite cu mult. Membrii de toate vârstele au adus de la prima oră îmbrăcăminte, alimente, păături, lenjerii, saltele, plăpumi, produse de igienă, bani. A venit și o bătrânică cu două pungi cu haine bine spălate și călcatе, și când să plece, a dus mâna la gât, a desfăcut eșarfa pe care o purta cu eleganță și a întins-o către cei de la Departamentul Îmbrăcăminte: „Ia-o mamă și p-asta, că eu mai am una acasă!” Tinerii comunității au participat la sortarea hainelor și la împachetarea alimentelor și a produselor igienice pentru familiile sinistrate. Întrucât nevoia principală a sinistraților care dorm pe câmp era cauzată de frig, cu banii colectați, 2000 de euro, au fost cumpărate păături. Apoi, aproape 20 dintre tinerii prezenți, echipați cu veste ADRA, ne-am îmbarcat în mașini de marfă și persoane și am pornit către taberele de sinistrați. Peste 100 de familii din două tabere au primit din mâna tinerilor bunurile de care aveau nevoie. La început, am avut parte de soare, dar treptat vântul, destul de puternic, a adus mult praf, nori, ploaie și... noroi. Entuziasmul și bucuria primei acțiuni de acest gen au fost molipsitoare, iar dum.rica următoare, o nouă acțiune a avut loc în localitățile Mănăstire și Spanțov, jud. Călărași. Resursele, chiar și cele financiare, au fost de data aceasta la fel de bogate.

Potrivit Cuvântului: „ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci și chiar așa am căutat să fac”, acțiuni de acest gen au avut și vor avea comunitățile din Ploiești și Tei,

București. Un astfel de exercițiu demonstrează capacitatea bisericilor de a se implica în misiune și este un instrument util de „vindecare a egoismului”. (AARC)

Conferința Diaspora Cernica 2006

Uniunea Română anunță organizarea unei întâlniri a românilor adventiști din Diaspora și a celor din țară, care va avea loc în Campusul ITA de la Cernica, București, începând de joi, 17 august, orele 18.00, până sâmbătă, 19 august 2006, orele 19.00, și invită să participe delegații ale comunităților adventiste românești din străinătate și din țară, precum și pe toți cei interesați. Intenția organizatorilor este ca acest eveniment să fie o ocazie festivă de bucurie și de părtășie, care să înflăcăreze speranța noastră adventă și să ne unească în ducerea până la capăt a misiunii încredințate. În același timp, evenimentul se dorește o continuare și o dezvoltare a discuțiilor inițiate în anii trecuți, cu privire la slujirea pe care departamentele o pot oferi pentru nevoile spirituale și misionare ale bisericii de pretutindeni, precum și cu privire la promovarea de proiecte și la stabilirea de modalități concrete de realizare a acestei slujiri și de continuare a relațiilor de cooperare.

Participanții au invitația de a contribui la realizarea programului festiv și de a participa la dezbaterile cu privire la „Rolul Bisericii Adventiste Românești în lucrarea mondială”. Organizatorii cred că această dezbatere ar merita să fie axa centrală a întâlnirii românilor adventiști de pretutindeni din acest an, dezbateri care ar putea pune în evidență aportul specific pe care Biserica Adventistă din România îl poate aduce în lucrarea Bisericii Adventiste din Europa și din lumea întreagă, atât în misiunea internă, cât și în cea externă (de răspândire a Evangheliei în noi teritorii). Întâlnirea va fi susținută de Uniunea Română, în parteneriat cu toate comunitățile românești participante și se va bucura și de prezența unor lideri ai lucrării mondiale. Pentru relații suplimentare și pentru anunțarea participării, puteți folosi adresa comunicatii@adventist.ro (AARC)

Ș T I R I

Simpozion dedicat traducerii Noului Testament

Vineri, 26 mai 2006, a avut loc în aula Facultății de Teologie Ortodoxă din București, Simpozionul traducerii Noului Testament, organizat de Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR). La această întâlnire au participat invitați din partea tuturor cultelor religioase din România, precum și din partea United Bibles Societies. Scopul acestui simpozion a fost lansarea unei ediții-pilot intitulată „Epistolele Noului Testament”, conținând traducerea unui număr de 13 epistole ale Noului Testament într-o limbă literară. Traducerea a fost realizată de către șase tineri teologi provenind din cele trei mari tradiții creștine: ortodoxă, romano-catolică și protestantă. Cu această ocazie echipa de traducători a prezentat câte un referat cu privire la anumite aspecte tehnice legate de traducerea textului biblic. Din partea Bisericii Adventiste a participat în această

echipă de traducători fr. Laurențiu Ionescu, profesor la Institutul Teologic Adventist de la Cernica.

Această traducere se dorește să fie o nouă versiune a Bibliei în limba română, pe lângă cele existente (versiunea Sinodală, Cornilescu, Gala Galaction...) într-un limbaj actual și literar, folosind în același timp termeni biblici consacrați. Această nouă traducere, pe lângă limbajul actual și literar al limbii române, are și avantajul unei traduceri interconfesionale. (AARC)

A 18-a Sesiune SCOAR

Societatea Creștină a Oamenilor de Afaceri din România (SCOAR) anunță sesiunea anuală, care va avea loc în perioada 16-18 iunie 2006, în localitatea Tg. Mureș. Cu această ocazie, se va defini o nouă identitate SCOAR-ASI România și se vor prezenta proiectele propuse pentru finanțarea în anul 2006-2007. Informații la tel: 0741.394.050; 0745.605.245.

Botez la Liceul Adventist din București

Educația adventistă este un dar al slujirii bisericii din partea lui Dumnezeu. Faptul că ea există în țara noastră este un motiv de laudă și de lărgire a orizontului lucrării. În contextul îngrijorător al educației seculare, tinerii din școlile adventiste au posibilitatea de a aprofunda cunoașterea lui Dumnezeu într-o manieră care va da roade în veșnicie. Sabatul din 20 mai 2006 a fost sărbătoarea botezului a 20 de tineri. Acesta a fost al treilea botez în cadrul bisericii din capela Liceului Teologic Adventist din București, unde, în anul școlar 2005-2006, au fost botezați în total 44 de tineri. Grânele sunt coapte, iar tinerețea lor le face cu atât mai prețioase. A Domnului să fie lauda, iar noi să ne deschidem tinerilor care, în aceste timpuri confuze, îl caută pe Dumnezeu! (Laurentiu Nistor / AARC)

Aniversare

Cu ocazia împlinirii a 80 de ani de prezență adventă pe meleagurile brăilene, comunitatea Viziru, jud. Brăila, anunță, întâlnirea tuturor celor legați sufletește de Viziru în Sabatul 18-19 august 2006.

IUDITA STĂNOIU

S-a născut pe data de 23.03. 1928, în localitatea Streș, jud. Alba, într-o familie de adventiști, fiind al cincilea copil dintre cei opt ai familiei Cetean. La vârsta de 12 ani încheie legământ prin botez, iar la vârsta de 18 ani se înscrie ca colportare în Conferința Sibiu, unde lucrează cu dăruire timp de câțiva ani. În 1950 se stabilește la Aiud împreună cu trei frați și servește în biserică ca organistă, coristă, diaconesă și, în ultimii ani, ca prim-diaconesă. În 1959 se căsătorește cu Aurel Stănoiu și împreună au o fetiță Daniela-Julietă. În ianuarie 2000, se supune unei operații de pancreas, fiind de natură canceroasă, care, după o lungă și grea suferință, pe data de 17 aprilie 2006 încheie alergarea pe acest pământ, cu speranța învierii la revenirea Domnului Hristos.

ILEANA IEFTIMIE s-a născut pe data de 18 octombrie 1943, într-o familie ortodoxă cu 7 copii. După căsătorie, descoperă un Dumnezeu personal și se botează în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Cerul i-a hărăzit două fiice, pe care le naște cu multă dorință, credință și suferință. Este o mamă înțeleaptă și o soție devotată, un om de o rară noblețe sufletească, care-și construiește căminul cu mîlgă și cu dragoste. Este o membră credincioasă și activă a comunității Băicoi, jud. Prahova, slujind cu toată puterea pentru semenii, cu toți talanții pe care Domnul i-a încredințat și având o mare influență prin exemplul personal. Adoarme în Domnul la data de 4 aprilie 2006, cu speranța și nădejdea revenirii Mântuitorului iubit și a revederii tuturor celor pe care i-a iubit.

HARITON PISICĂ s-a născut la data de 10 mai 1919, într-o familie de oameni nevoiași din com. Țigănești, Teleorman. La vârsta de 9 ani, primește Cuvântul lui Dumnezeu și participă la serviciile divine ale Bisericii Adventiste din Alexandria, mergând în fiecare Sabat 9 kilometri pe jos. La 14

ani, primește botezul și în scurt timp, prin exemplul vieții sale, reușește să aducă la lumina adevărului pe toți membrii familiei. Anii de război îi oferă experiențe cu Dumnezeu lui și se întoarce acasă la familie. Slujește în biserica locală din Țigănești cu râvnă și cu dragoste pentru Cuvântul lui Dumnezeu, fiind un exemplu pentru cei din jurul său. În data de 6 mai 2005, după o suferință cumplită, se stinge cu nădejdea că-L va vedea pe Dumnezeu care l-a iubit atât de mult.

MARTA PRIPEA s-a născut pe data de 10 iunie 1927, în familia Gheorghe Ion Masar din localitatea Moroieni, jud. Dâmbovița. De mică a fost atrasă de Cuvântul lui Dumnezeu, iar la vârsta de 15 ani a primit botezul în Biserica Adventistă Buciumeni. Pe data de 20 noiembrie 1955, s-a căsătorit cu Ionel Pripea din Biserica Adventistă Golum. A devenit mama a 4 copii, 2 băieți și 2 fete, în inima cărora a înșămăntat Cuvântul Domnului. Având experiența Școlii Misionare de la Stupini, Brașov, din anul 1945-1946, a slujit cu succes în biserică ca primă diaconesă. La 28 decembrie 2005, a trecut la odihnă temporală, în speranța revederii cu Isus și cu cei dragi.

CAROLINA MOLDOVAN și-a încheiat cei 81 de ani dăruiei, adormind în Hristos pe data de 19 martie 2006. Născută pe data de 6 noiembrie 1925, în localitatea Chieru de Sus, jud. Mureș, a fost a doua fiică a familiei Hudubet. Căsătorindu-se cu Vasile Moldovan, din Șerbeni, se stabilesc în Dedrad. Aici cunosc credința și speranța adventă, botezându-se în 1957. Nu puține case au fost cele pe care le-a vizitat ea, aducând speranță și părtășie atât la cei de aceeași credință, cât și la ceilalți semenii. Ultimele două cărți ale lui Ellen White le-a dat cu o săptămână înainte de a rămâne la pat și de a înceta din viață. Lasă în urma ei pe cei doi fi ai ei, Vasile și Liviu, trei nepoți: Benjamin, Daniel și Siebile, precum și celelalte rude, cu speranța revederii la revenirea Domnului Hristos.

Ș T I R I

Sabat de Tineret la Gherla

În Sabatul din 13 mai, tinerii din Gherla au organizat un Sabat de Tineret, cu titlul „Dumnezeu ne-a creat dependenți”. S-a ales tema dependenței, pentru a fi accesibilă și tinerilor neadventiști din localitate. Programul a fost organizat în numele Asociației Exploratori pentru Viitor și Escaton. În realizarea programului s-a colaborat cu: Subcentrul de Prevenire și Consiliere Antidrog Gherla, prin realizarea unui interviu cu vicepreședinta subcentrului, doamna profesor Claudia Ielcean și prin prezentarea unui film antidrog pregătit cu tineri liceeni din Gherla și cu Poliția de Proximitate. Agentul de poliție Tiberiu Fustos a prezentat oferta Poliției în prevenirea dependenței, a apreciat contribuția exploratorilor în ajutarea tinerilor și a propus un parteneriat de colaborare în proiecte comune de prevenire și de consiliere a tinerilor din localitate. La program au participat, și alte personalități care au apreciat inițiativa Bisericii Adventiste

de a organiza manifestări de acest gen. Programul s-a încheiat cu o masă de părtășie. (Arpad Kovacs / AARC)

Proiectul „Sabatul Tineretului”

În Sabatul din 12-13 mai 2006, tinerii din Comunitatea Sibiu au pus în aplicare proiectul „Sabatul Tineretului”. Începând de vineri seara, ei au susținut toate programele bisericii prin cântări și scurte predici, care au avut ca temă „personaje biblice”. În Sabat dimineată, tinerii au fost cei care au coordonat ora de rugăciune. Școala de Sabat ca instructori de grupe cât și serviciul divin de la ora 11. După-amiază, au prezentat un program explo (la care au participat și exploratorii din Mediaș), acesta încheindu-se cu investirea a 8 exploratori care au făgăduit în fața lui Dumnezeu și în fața bisericii că vor rămâne „Pentru Domnul, gata oricând”. Proiectul „Sabatul Tineretului” a fost un moment de mare bucurie atât pentru tineri, cât și pentru întreaga comunitate.

(Lucian Mărgarușanu, Sibiu)

Cine primește castronul?

– Este rândul meu! a strigat Nina.
Nina, o fetiță de șase ani, bătu din picior, cu ochii scăpărând de supărare.

– Este rândul meu! Întotdeauna tu guști ce a mai rămas pe vas, a strigat ea către surioara ei, Simona.

– De ce nu împărțiți? le-a sugerat mama. Uite, ieșiți pe prispă și așezați-vă la soare.

Mama le-a dat fetelor câte o linguriță și le-a trimis afară, ca să aibă și ea loc pentru ultimele pregătiri, înainte de a pune prăjitura la cuptor.

Nina a înșfăcat bine castronul cel mare, pe care mama îl prăgăia, pentru că îl primise de la mătușa Elisabeta. Ape! s-a uitat amenințător la Simona.

– Dacă iei vreun pic, îi șopti ea, o să... o să-ți pun un șarpe în pat la noapte!

Simona se retrase îngrozită. Dacă exista vreun lucru de care să-i fie groază la cei cinci anișori ai ei, acela era șarpele. Ori de câte ori vedea vreun șarpe, Simona țipa speriată și fugea la mama, care o lua în brațe și o mângâia. În schimb, Nina era atrasă de vietățile acestea reci, cu ochi sticloși, și îi plăcea să le ia de coadă și să o sperie pe surioara ei. Știa că șerpii din

grădinile din jur nu erau periculoși.

Nina stătea pe scara de sus a prispei, ținând castronul în poală. A adunat puțină cremă cu lingura, lingând pe îndelete. La fiecare înghițitură, se uita să vadă reacția surorii ei.

Simona s-a apropiat ușor și s-a întins spre castron.

– Dacă îndrăznești să iei vreun pic, o să gălesc cel mai mare șarpe din grădină și o să ți-l pun la noapte în pat. Să nu care cumva să te duci la mama, că atunci o să-ți pun doi șerpi în pat!

Nina vorbea rar și răspicat. Ochii ei o preveneau pe Simona că nu era bine să se apropie.

Simona și-a scuturat părul scurt și negru. Ochii ei verzi scânteiau.

– N-ai decât să rămâi cu crema, a spus ea. Mie nici nu-mi trebuie.

Întorcându-se cu spatele, a coborât treptele prispei și, cu lingurița în mână, s-a îndreptat spre nisiparul de lângă casă.

Nina zâmbi satisfăcută și începu să curețe castronul cu sărg. Era mulțumită că scăpase de Simona atât de ușor. Aromă de lămâie era atât de bună. Nina și-a dat seama că mama

urma să servească prăjitura la cină, alături de căpșuni proaspete, pe care le culesese ceva mai devreme.

Două rândurile s-au oprit pe iarbă, căutând insecte. O albină bâzâia prin jur. Nina continuă să curețe sistematic castronul. Pe cerul de vară, pluteau nori pufoși. Totul era minunat.

Deodată, *buu!* Simona a sărit dintr-o parte, sperind-o pe Nina.

Nina s-a ridicat în picioare speriată.

– Pleacă de aici! Nu-ți dau nimic. Nici n-a prea rămas...

A pășit înapoi, s-a dezechilibrat și a căzut pe scări până jos.

– Auuuuu! țipă Nina.

Stătea întinsă pe castronul de sticlă, acum spart.

– Mami! a strigat Simona.

Nina stătea nemișcată, prea speriată să se mai miște. Însă mama a auzit strigătul de ajutor. A deschis ușa și a coborât în grabă scările. A ridicat-o repede în brațe pe Nina și i-a scuturat rochița. De la încheietura mâinii stângi a Ninei șiroia sângele.

– Îmi pare rău, mami, nu am vrut să-l sparg, repeta Nina.

– Știu, scumpo, spuse mama, urcând cu fata în bucătărie.

Acolo i-a spălat rana, a dezinfectat-o și a bandajat-o. În fiecare zi, verifica tăietura și o bandaja din nou.

A durat destul de mult până la vindecare completă, însă Nina a învățat câteva lecții de viață cu ajutorul unui simplu castron.

Ora familiei

Invită-ți familia la altar.

- Întreabă-i pe cei din familia ta dacă și-au dorit vreodată ceva atât de mult, încât s-au purtat urât cu altcineva pentru a obține.
- Fericirea Ninei s-a transformat în întristare. Discutați despre cum se întâmplă astfel de lucruri în viață.
- Cum ar fi putut Nina să se poarte la începutul întâmplării, pentru ca sfârșitul să fie altfel?

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, iunie 2005

Unde este Dumnezeu?

SZÁSZ ERNEST

„Și după cutremurul de pământ, a venit un foc: Domnul nu era în focul acela. Și după foc, a venit un susur blând și subțire.” (1 Regi 19,12)

Trăim vremuri de mare însemnătate într-o lume zbuciumată și plină de încercări. În fața ochilor noștri se împlinesc cuvintele profetice cu privire la semnele din vremea sfârșitului. Furia naturii, moralitatea scăzută care se aseamănă tot mai mult cu cea din vremea lui Noe, tensiuni sociale și între națiuni, nenorociri tot mai dese pe mare și pe uscat sunt câte „un vânt tare și puternic, care despică munții și sfărâmă stâncile” și ne avertizează că Duhul lui Dumnezeu nu se va lupta fără de sfârșit cu omul.

În timp ce furia naturii – manifestată prin inundații, cutremure de pământ sau alte calamități naturale – se dezlănțuie, „vântul” care bate tot mai puternic stârnește lacrima disperării pentru cei care trec prin aceste evenimente, iar buzele multora rostesc tot mai des întrebarea: „Unde este Dumnezeu?”

Pe vremea ucenicilor lui Isus, când corabia acestora era învăluită de valuri în mijlocul mării, căci vântul era împotriva, Domnul nu era în furtună, ci era singur pe munte și Se ruga (Matei 14,23-33). Nu El a provocat furtuna, în schimb a oprit-o: „după ce a intrat în corabie, a stat vântul”. (Matei 14,32)

În timpul fugii lui Ilie în pustie (1 Împărați 19,1-18), Domnul nu era în

vântul tare și puternic care distrugea totul în cale, nici în cutremurul de pământ sau în focul distrugător. Domnul a venit la Ilie printr-un „susur blând și subțire”.

Nu Dumnezeu provoacă nenorocirile! „Eu nu doresc moartea păcătosului” spune Domnul. În timp ce Duhul lui Dumnezeu se retrage încet, vrăjmașul aleargă ca un leu care răcnește, căutând să distrugă. Dumnezeu îngăduie unele evenimente prin care atrage atenția multora asupra pericolului în care se află, dacă Isus lipsește din corabia vieții lor și nu sunt ancorați pe tot adevărul descoperit prin Sfânta Scriptură. Lumea noastră nu este fără cârmuitor. Dumnezeu este la cârma istoriei. Evenimentele sunt în mâna Domnului.

Ce faci tu într-o lume ca aceasta? Ilie, speriat și întristat, s-a retras într-o peșteră. Îngrijorarea l-a determinat să uite marile biruințe și să creadă că este singur, fără să vadă cu ochii săi spirituali că Dumnezeu supraveghează viitorul său. Atâta timp cât Ilie a stat în peștera întunecată, nu a învățat să se încreadă pe deplin în Dumnezeu și nici nu a putut să-și ducă la bun sfârșit chemarea pentru cei din jur. După ce a ieșit și a stat „pe munte, înaintea Domnului” și L-a descoperit pe Dumnezeu în acel „susur blând și subțire”, frământarea lui a încetat și spiritul său a fost împlănit și supus. Dar tocmai atunci când nădejdea îi dispăruse, a învățat una dintre cele mai prețioase lecții din viața sa. În ceasul unei mai mari slăbiciuni,

a învățat nevoia și posibilitatea încrederii în Dumnezeu, în împrejurările cele mai amenințătoare. Acum știa că o încredere liniștită și o nădejde statornică în Dumnezeu aveau totdeauna să-i aducă un ajutor binevenit la vreme de nevoie.

Chiar într-o lume ca aceasta, zilnic ne putem întâlni cu El, dacă ieșim la „gura peșterii” unde, cu fața acoperită din respect pentru prezența lui Dumnezeu, putem distinge glasul Domnului, iar acel „susur blând” ne învață că o încredere liniștită, o nădejde statornică în Dumnezeu are puterea să schimbe viața. În circumstanțe asemănătoare cu cele prin care trecem noi, Petru i-a cerut lui Isus: „Doamne, ... poruncește-mi să vin la Tine...” , apoi L-a rugat: „Doamne, scapă-mă!”

Unde este Domnul? Este lângă tine. Prinde-te de Isus! Rămânând în dragostea lui Dumnezeu, poți face față oricărei încercări. Adu credință în experiența ta. Credința ușurează orice povară, vindecă orice slăbiciune. Providențele care acum sunt de neînțeles le poți rezolva prin încrederea continuă în Dumnezeu. Hristos nu-i va părăsi niciodată pe aceia pentru care a murit.

Szász Ernest,
președinte,
Conferința
Transilvania de Nord

Admitere 2006

TEOLOGIE ADVENTISTĂ PASTORALĂ

Durata: 3 ani

Condiții admitere:

Probă orală eliminatorie: interviu

Probe scrise: 1. cunoștințe biblice
2. limba română
3. limba engleză

Sesiunea de vară: înscrieri: 17 – 23 iulie
examen: 24 – 26 iulie

TEOLOGIE ADVENTISTĂ DIDACTICĂ ASISTENȚĂ SOCIALĂ

Durata: 3 ani

Condiții admitere:

Interviu

Media examenului de bacalaureat

Sesiunea de vară: înscrieri: 10 – 17 iulie
interviu: 18 iulie

TEOLOGIE ADVENTISTĂ DIDACTICĂ LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Durata: 3 ani

Condiții admitere:

Interviu

Media examenului de bacalaureat

Sesiunea de vară: înscrieri: 10 – 18 iulie
interviu: 19 iulie

Now!

PEDAGOGIA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PRIMAR ȘI PREȘCOLAR

Durata: 3 ani

Condiții admitere:

Interviu

Media examenului de bacalaureat

Sesiunea de vară: înscrieri: 17 – 19 iulie
interviu: 20 iulie

INFORMAȚII:

Institutul Teologic Adventist -
Cernica, Șos. Decebal ,
nr. 11 - 13, jud. Ilfov
tel./fax 021-255.58.65;
0744-685.123
e-mail:
secretariat@institutadventist.ro
www.institutadventist.ro

...un loc pregătit pentru tine!